

Π Α Ν Δ Ω Ρ Α .

[Άγνωστος συγγραφέας]

Ο πύλος του ωρολογοποιού

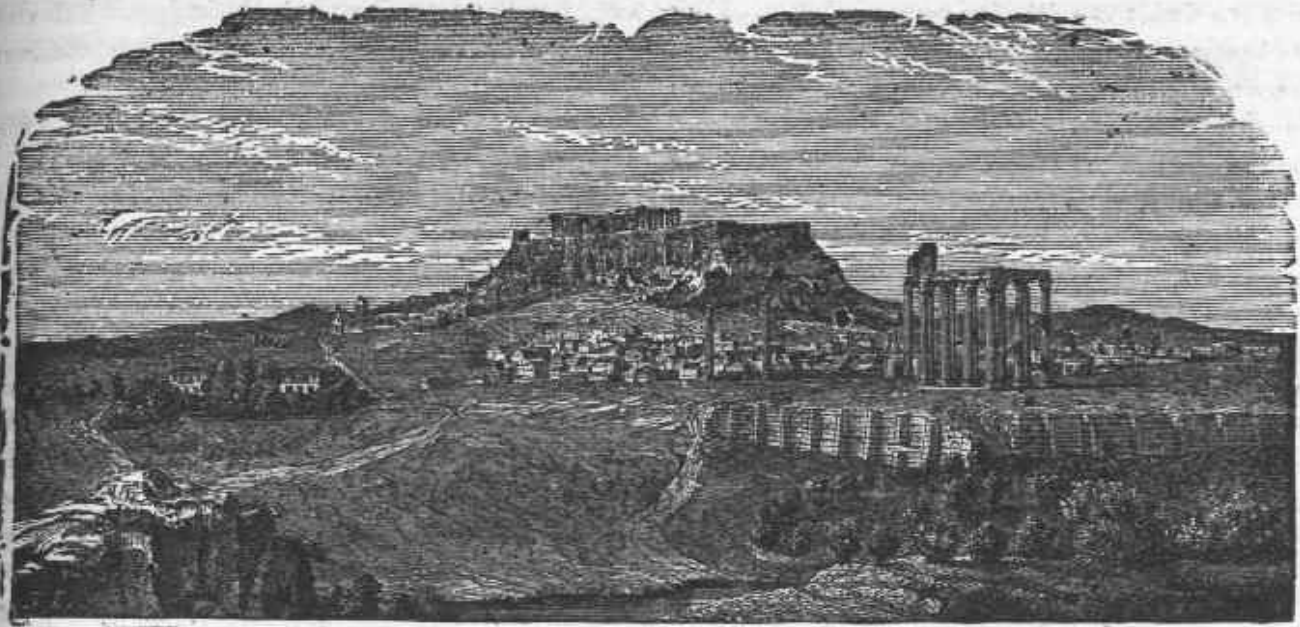
Κωμωδία εις πράξιν μίαν

Μετάφραση: Κωνσταντίνος Ι. Δραγούμης

(«Μεταφρασθείσα ελευθέρως εκ του γαλλικού»)

Πανδώρα, Αθήνα

τμ. 21, τχ. 501 (1 Φεβρουαρίου 1871), σ. 477-491

ΠΑΝΔΩΡΑ.

4 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ, 1874.

ΤΟΜΟΣ ΚΑ'.

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 501

Ο

ΠΙΛΟΣ ΤΟΥ ΩΡΟΛΟΓΟΠΟΙΟΥ.

ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ ΜΙΑΝ.

Μεταφρασθεῖσα ἐλευθέρως ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

ΥΠΟ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ Ι. ΔΡΑΓΟΥΜΗ.

ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ.

ΣΤΑΥΡΟΣ, ὑπηρέτης τοῦ Γεωργίου.

Ο ΘΥΡΩΡΟΣ.

Ο ΩΡΟΛΟΓΟΠΟΙΟΣ.

ΜΑΡΙΑ, σύζυγος τοῦ Γεωργίου.

ΕΥΦΡΟΣΥΝΗ, ὑπηρετρία τοῦ κοιτῶνος.

Ἡ Σκηνὴ ὑπόκειται εἰς Ἀθήνας.

Τὰ ἐντὸς μνησίων χωρία παραλείπονται εἰς τὴν παράστασιν.

Βασιλιότιον. — Θύρα πρὸς τὸ βάθος ἄγουσα εἰς τὸν ἀντιθάλαμον. — Εἰς τὸ πρῶτον ἐπίπεδον πρὸς δεξιὰ, ὁ θάλαμος τοῦ Γεωργίου. — Εἰς τὸ δεύτερον ἐπίπεδον, ὁ θάλαμος τῆς Μαρίας. Πρὸς ἀριστερά, εἰς τὴν γωνίαν, θύρα τῆς αἰθούσης. Παράθυρον εἰς τὸ πρῶτον ἐπίπεδον πρὸς ἀριστερά. — Δύο σκευοθήκαι εἰς τὸ βάθος. — Θερμάστρα εἰς τὴν γωνίαν πρὸς δεξιὰ. Ἔδραι. — Μεγάλη στρογγύλη τράπεζα ἐν τῷ μέσῳ. Πρὸ τοῦ παραθύρου, κλίνοιστρον ἰσχυροῦ ἐπὶ ἔδρας.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

ΣΤΑΥΡΟΣ, μόνος. Κρότος βαρέος σώματος πειπόντος ἐντὸς τῆς αἰθούσης, κραυγὴ.

*Α! . . . (Ὁ Σταῦρος εἰσέρχεται τεταραγμένος ἐκ τῆς θύρας τῆς αἰθούσης). Κάνεις . . . τίποτε δὲν ἤκουσαν! . . . (Παρατηρεῖ). Εἴμπορῶ μίαν στιγμὴν . . . (Πίπτει ἐπὶ ἔδρας πλησίον τῆς θύρας τῆς αἰθούσης). Τί δυστυχία! . . . τί κερκυνός! . . . τί θ' ἀπογίνω; . . . *Α! ὅταν ὁ κύριος . . . *Ω! κύριε! . . . (Ἐγείρεται). Πρῶτον, ὅταν ὁ κύριος θὰ μάθῃ! . . . Καὶ ὁ ἐξάδελφος Ἀναστάσης! αὐτὸς ὁ ὅποιος κάθε φορὰ 'ποῦ θὰ ἔλθῃ ἐδῶ . . . Τί δυστυχία! Θεέ μου! τὴν ἔπαθα λοιπόν . . . ἐχάθηκα πλέον . . . *Α! ποῖος εἶναι ἐκεῖ; . . . (Ἰπάγει νὰ παρατηρήσῃ εἰς τὸ βάθος). Ἡ Κυρία Εὐφροσύνη! . . . *Ω! δὲν πρέπει νὰ μάθῃ . . . καὶ ἐὰν μὲ ἴδῃ, θὰ τὸ μαντεύσῃ . . . μόνον τὸ πρόσωπόν μου προδίδει τὴν καταστροφὴν . . . δὲν δύναιμι νὰ κρυφθῶ ἀπὸ αὐτήν! . . . *Α! . . . ἀφοῦ δὲν εἴμπορῶ νὰ τῆς κρύψω τίποτε, ἄς τῆς κρύψω τεύλαχιστον τὸ πρόσωπόν μου. (Εἰσέρχεται ἔντρομος εἰς τὴν αἴθουσαν).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΕΥΦΡΟΣΥΝΗ, ἐρχομένη ἐκ τοῦ βάθους, κρατοῦσα εἰς τὸν βραχίονα κομψὴν γυναικίον φόρεμα.

Γλήγορα εἰς τὴν ἐργασίαν! πόσον εἶναι ὠραῖον αὐτὸ τὸ πρῶτον φόρεμα τῆς ἀνοιξέως! ἀρκεῖ μόνον νὰ τὸ

τελειώσω απόψε... Ἡ Κυρία δὲν μὲ βιάζει, ἀλλὰ θὰ εὐχαριστηθῆ παρὰ πολὺ ἐὰν ἠμπορέσῃ νὰ φορέσῃ τὸ φόρεμα αὐτὸ σήμερον διὰ νὰ υπάγῃ νὰ φάγῃ εἰς τὴν μητέρα της. Ἡ ἀνοιξὶς ἔφθασε τόσο ὀγλήγορα, ὥστε δὲν μᾶς εὗρεν ἐτοιμοὺς, καὶ τὰ χειμωνιάτικα φορέματα εἶναι τόσο ἀσχημα εἰς τὸν ἥλιον! ἡ πλοῦς παραδείγματος χάριν! ἡ πλοῦς μὲ τὸν ἥλιον, εἶναι φρικτὸν πρᾶγμα! νομίζεις ὅτι εἶσαι μικρὸν ζῶον. Εἶναι πολὺ ἄνοστον... Ἀλλ' ἀκόμη δὲν εἶναι δέκα ὧραι ἐν κάμῳ ὀγλήγορα... (Τὸ ὠρολόγιον σημαίνει.)
 *Α! δύο, τρεῖς, τέσσαρες, πέντε, ἕξ, ἑπτὰ, ὀκτώ, ἐννέα, δέκα, ἑνδεκά! δωδεκά! ἀδύνατον! δεκατρεῖς, δεκατέσσαρες, δεκαπέντε, δεκαἕξ, (γελωσα) δεκαεπτὰ, δεκαοκτώ, δεκαεννέα. Νάτα, ἰδοὺ ὠραῖον ὠρολόγιον, ὠρολόγιον νέας κατασκευῆς... Ἄ! αὐτὸς ὁ κακόμοιρος ὁ Σταύρος, πόσον ἀνίκανος εἶναι!... (Ἀκούεται κροταλισμὸς ὡς μέγα ἐλατήριο ὠρολογίου τοῦ ὁποίου λύεται ἡ ἀλυσσος.) *Α! τί εἶν' αὐτό; τί τὸ κάμνει τὸ ὠρολόγιον; Τὸ ἐρεθίζει! (Ἐγείρεται.)

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

ΕΥΦΡΟΣΥΝΗ, ΣΤΑΥΡΟΣ.

ΣΤΑΥΡΟΣ. (Ἐντὸς τῆς αἰθούσης.) Ἐκεῖ εἶναι! Θεέ μου! ἐχάθηκα! ἐχάθηκα! (Ἐμφανίζεται.)

ΕΥΦΡ. Ἐ, Σταύρε, τί ἔχεις λοιπόν;

ΣΤΑΥΡ. (Περίλυπος καὶ περίφοβος.) Τίποτε!

ΕΥΦΡ. Μήπως ἔσπασες τὸ ὠρολόγιον;

ΣΤΑΥΡ. Ὅχι, ἔπασε καὶ ἔσπασε μόνον του... .

ΕΥΦΡ. Ἐσὺ ὅμως τὸ ἔρριψες κάτω.

ΣΤΑΥΡ. Ἄμ' δὲν τὸ ἔρριψα ἐγὼ αὐτὸ μὲ ἔρριψε κάτω αὐτὸ, μὰ τὸν Θεόν, μὲ ἔρριψε κάτω ἐγὼ ἐπρὸς πᾶσαν μόνον νὰ μὴ πέσῃ κάτω μὲ δόναμιν.

ΕΥΦΡ. Καλὰ τὰ καταφέραμεν!... τὸ περίφημον αὐτὸ ὠρολόγιον τὸ ὁποῖον τόσον τὸ ἐθαύμαζον... Τί θυμοὺς, τί φωναῖς θὰ ἔχωμεν... ἀπὸ τὸν κύριον ὁ ὁποῖος εἶναι τόσον θυμώδης... .

ΣΤΑΥΡ. Δὲν εὗρίσκειται εἰς τὸν κόσμον ἄνθρωπος πλέον θυμώδης ἀπ' αὐτόν... διότι μίαν φορὰν ἦτον ἰσπανός, καὶ τοῦ ἔμεινε κᾶτι τι.

ΕΥΦΡ. Μποῦρε, αὐτὸς δὲν εἶναι ἰσπανός, ὁ πατήρ του ἦτον ὁ κύριος Γεώργιος ἐπολιτογραφῆθη γάλλος.

ΣΤΑΥΡ. Μπορεῖ καὶ τοῦτο! ἀλλὰ δὲν θὰ τὸν ἐπολιτογράφησαν καλὰ.

ΕΥΦΡ. *Α! μᾶ! τὸ μεσημβρινὸν αἶμα βράζει εἰς τὰς φλέδας.

ΣΤΑΥΡ. Εἰπέ μου! ὅταν θὰ ἰδῇ τὸ ὠρολόγιόν του σπασμένον θὰ βράσῃ τότε;

ΕΥΦΡ. Τί σκέπτεσαι νὰ κάμῃς;

ΣΤΑΥΡ. Νὰ ἀφήσω τὸ σπῆτι αὐτό... .

ΕΥΦΡ. Ἀλλ' αὐτὸ τὸ ὠρολόγιον διορθώνεται... .

ΣΤΑΥΡ. Τὸ ἀκούς, ψυχὴ μου, κτυπᾷ ὧραις τρελ-

λαῖς, ὑπερφυσταῖς, ὧραις ποῦ δὲν ὑπάρχουν! εἰκοσι-επτὰ ὧραις!... ἐμένα μόνον μὲ ἐλκύουν τοιαῦται ὧραι.

ΕΥΦΡ. Μήπως ἔσπασες καὶ τίποτε ἄλλο, κάμμιαν περιστερὰν, κἀνένα ἔρωτα, κάμμιαν γυναῖκα... .

ΣΤΑΥΡ. Ἡ χρυσὴ γυναῖκα εἶναι στερεὰ, δὲν ἔχει τίποτε... μόνον ἓνας μικρὸς ἔρωτ' ἐστράβωσε τὰ πόδια του, ἀλλὰ μὲ μίαν καλὴν σκεπαριὰν διορθώνεται... . Ἐπαθον ἀκόμη καὶ αἱ δύο ἐκεῖναι περιστεραὶ αἱ ὁποῖαι ἐτσιμποῦσαν ἡ μία τὴν ἄλλην... καὶ αὐταί, ὅταν ἔπεσαν, ἐχωρίσθηκαν, καὶ δὲν τσιμποῦνται πλέον' ἀλλὰ μὲ μίαν καλὴν σκεπαριὰν, εἰμπορῶ νὰ τὰς κάμω πάλιν νὰ τσιμποῦνται καὶ νὰ ἐπαναφέρω πάλιν τὸ φίλημα ποῦ θαυμάζει τόσον ὁ ἐξιδελεφός Ἀναστάσης. — Ὅλα αὐτὰ τίποτε δὲν εἶναι, ἀλλὰ τὸ ὠρολόγιον, ἡ ζυγαριὰ, τὸ κουδούνι!... Ὡ! μὴ μὲ τὰ ἀναφέρῃς πλέον... ὕγιαίνε, κυρία Εὐφροσύνη, εἰμπορεῖς νὰ καυχῆθῃς ὅτι εἶσαι σὲ σπῆτι τὸ ὁποῖον θὰ ἐπιθυμῶ εἰς ὅλην μου τὴν ζωὴν... Ὅσον διὰ σένα, τί νὰ τὰ λέγω!... ἀλλὰ... εἰξεύρεις καλὰ, κυρά μου, ὅτι σὺ ἦσουν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μὲ εὐχαριστοῦσε περισσότερο ἀπὸ ὅλην μου τὴν ὑπηρεσίαν... .

ΕΥΦΡ. Σιώπα, Σταύρε!... .

ΣΤΑΥΡ. (Κάθηται καταλυπημένος εἰς τὸ ἄκρον τῆς τραπέζης.) *Α! ὁ κακόμοιρος ἐγὼ! διὰ τί νὰ μοῦ ἔλθῃ ἡ ἰδέα νὰ πλύνω τὴν κάμινον τῆς αἰθούσης... ἔπρεπε νὰ περιμείνω αὐτὸ ὅπου μὲ συνέβη... τὸ γνωρίζω... ὅταν καθαρίζω πάντοτε παθαίνω κἀνὲν κακόν... κἀε φορά ποῦ θελήσω νὰ καθαρίσω κἀνένα πρᾶγμα καλὰ, μοῦ συμβαίνει κἀνὲν κακόν... νὰ καθαρίζω καλὰ εἶναι ἡ καταστροφή μου... ὅταν καθαρίζω ἐλαφρὰ τίποτε δὲν σπάνω.

ΕΥΦΡ. (καθ' ἑαυτήν.) Ἀλλὰ καὶ δὲν καθαρίζεις ζῶον. (Ἐψήλη τῆ φωνῆ.) Καὶ πῶς κατώρθωσες νὰ ρίψῃς κάτω αὐτὸ τὸ ὠρολόγιον, τὸ ὁποῖον εἶναι τόσον μεγάλον;

ΣΤΑΥΡ. Αὐτὸ εἶναι ἀπλούστατον, ἤθελα νὰ πλύνω τὸν καθρέπτην. Ἐπῆρα τὸ ὠρολόγιον εἰς τὴν ἀγκάλιά μου, μὲ αὐτόν τὸν τρόπον. (Λαμβάνει τὴν Εὐφροσύνην εἰς τὰς ἀγκάλας του.)

ΕΥΦΡ. (Θυμωμένη.) *Ε! κύριε!

ΣΤΑΥΡ. Ὡ! κυρία Εὐφροσύνη, εἰμπορεῖς νὰ πιστεύσῃς ὅτι ἓνας ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος ἔσπασεν ἓνα ὠρολόγιον εἰμπορεῖ... ὄχι... ὄχι. Τὸ ἐκρατοῦσα ὅπως τώρα σὲ κρατῶ... (Λαμβάνει τὴν Εὐφροσύνην εἰς τὰς ἀγκάλας του, καὶ τὴν σηκώνει ὑψηλά.) χωρὶς κάμμιαν ἰδέαν... αἰφνιδίως ἀκούω νὰ κτυπᾷ... (Ἀνοίγει μετὰ φρίκης τὰς ἀγκάλας του καὶ ἀφίγει τὴν Εὐφροσύνην, ἥτις πίπτει κατὰ γῆς.)

ΕΥΦΡ. Τὸ ὠρολόγιον;

ΣΤΑΥΡ. Ὅχι, ἡ πόρτα... Ἐνας κύριος ὁ ὁποῖος ἔκαμνε λάθος... χωρὶς ἀμφισβολίαν... Ἐτρέξα νὰ

βάλω τὸ ὀρολόγιον εἰς τὴν θέσιν του, ἀλλὰ τὸ ἐγύ-
ρισσα πολὺ ἐπάνω μου, ἔχασε τὴν σοροπίαν του, καὶ
ἔπεσε εἰς τὸ στήθος μου. Δὲν εἴξευρα τί εἶχε πάθει...
ἤθελον νὰ τὸ κρατήσω, ἀλλὰ καὶ ἐγὼ τότε χάνω
τὴν σοροπίαν μου, καὶ πίπτω μαζὴ του ἐπάνω εἰς
τὸ πάτωμα... φαντάσου τί κρότος ἔγινε... θὰ τὸν
ἀκούω εἰς ὅλην μου τὴν ζωὴν.

ΕΥΦΡ. Τότε λοιπὸν ἐκτύπησεν εἰκοσιεπτὰ ὄραις...

ΣΤΑΥΡ. Ὁχι, ἀργότερα, ὅταν τὸ ἔβαλα εἰς τὴν
ὄραν.

ΕΥΦΡ. Ἄφησέ με λοιπὸν νὰ ἰδῶ τὴν ζηνίαν. (Ἐι-
σέρχεται εἰς τὴν αἰθούσαν.)

ΣΤΑΥΡ. Τί ὄραϊζ θέσις!... οὔτε ὑπηρεταί, οὔτε
παιδιά, οὔτε σκυλιά! Τρέφουμι, ζαπλάνουμι, πίνω
κρασί, καφέ, ζουρίζουμι, ἐὰν ἔχω γένεια!... ἐπὶ
πέλου με σέβονται ὡς ἄνθρωπον!... Αὐτὰ δὲν θὰ
τὰ εὐρω εἰς κίνην ἄλλο μέρος, εἰς κάμιαν ἄλλην
οἰκίαν, οὔτε εἰς τὴν κυβέρνητιν!... Ἄ! τὸ κατα-
ρμυμένο τὸ ρολόγι! ἡ κκαταρμυμένη ἡ Ἄφροδίτη! Εἶναι
μία Ἄφροδίτη... ἡ ἄμαξα τῆς Ἄφροδίτης, τὴν ὁ-
ποίαν σέρνουν δύο περιστέρια... Τί ἐφύρσεις, πιτνὰ
γὰ σέρνουν τὴν ἄμαξαν!... Ὡ! Ἄφροδίτη!

ΕΥΦΡ. (Ἐπατερχομένη.) Εἶναι ὄραϊζ τῶ ὄντι
Ἄφροδίτη! ἔχει ἓνα τρομερὸν ἐξόγκωμα εἰς τὸ μά-
γουλον... ἀλλ' ἀδιόφορον, τὸ κακὸν διορθώνεται.
Γλήγορα, τρέξε εἰς τὸν Κύριον Λίκερτ, τὸν ρολογᾶ τοῦ
σπητιοῦ.

ΣΤΑΥΡ. Καλὴ ἰδέα, ἀλλὰ ποῦ δὲν εἰμπορῶ... Ὁ
Κύριος ἔχει νὰ με δώσῃ διαταγὰς πρὶν νὰ ἐξέλθῃ.
(Φωνάζουσι τὸν Σταυρὸν.) Ἄ! κύριε... ἰδοὺ ὁ κύ-
ρι... ος...

ΕΥΦΡ. Κλείσε ὀγλήγορα τὴν θύραν τῆς αἰθούσης.
(Ὁ Σταυρὸς τρέχει νὰ κλείσῃ τὴν θύραν τῆς αἰ-
θούσης.—Ἡ Εὐφροσύνη ἀρχίζει τὴν ἐργασίαν της.)

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

ΕΥΦΡΟΣΥΝΗ, ΣΤΑΥΡΟΣ, εἰς τὸ βῆθος, ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

ΓΕΩΡ. (Ἐισερχόμενος σενοχωρημένος) ἔρχεται
ἐκ τοῦ δωματίου του.) Σταυρε, ὀγλήγορα τί κάμνεις
ἐκεῖ;

ΣΤΑΥΡ. (Τεταραγμένος.) Νὰ τώρα ἔλεγα εἰς τὴν
κυρίαν πῶς... πῶς... ὁ κύριος με φωνάζει.

ΓΕΩΡ. Ἄντι νὰ ἔλθῃς; Εἶσαι τρελλός... δός μου
ἄλλα χειρόκτια δὲν παρετήρησες ὅτι αὐτὰ εἶναι λε-
ρωμένα;...

ΣΤΑΥΡ. Λερωμένα! ἴσως διὰ σὰς κύριε, ἀλλὰ δι'
ἐμὲ, τὰ εὐρίσκω ἀκόμη πολὺ καθάρα.

ΓΕΩΡ. (Ῥίπτων τὰ χειρόκτια.) Πάρε τα, δός μου
ἄλλα.

ΣΤΑΥΡ. (Καθ' ἑαυτὸν, πλησίον τῆς θύρας τοῦ
Γεωργίου.) Ἐθύμωσε... καὶ πολὺ φυσικά!... πόσον
θὰ θυμώσῃ λοιπὸν... ἄ!

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΕΥΦΡΟΣΥΝΗ, ἐργαζομένη, ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

ΓΕΩΡ. Μπᾶ! εἶναι τὸ φόρεμά μου* ἔτελειώσε λοι-
πὸν, πῶς τὸ εὐρίσκει ἡ κυρία;

ΕΥΦΡ. Ὁραιότατον, ἔχει τόσον γλυκὸ χρῶμα...
Τὸ φόρεμα αὐτὸ εἶναι πολὺ καλλίτερον ἀπὸ τὸ τε-
λευταῖον.

ΓΕΩΡ. Τὸ πρῶτον φόρεμα τῆς ἀνοιξέως ἐγὼ πάν-
τοτε τὸ δίδω.

ΕΥΦΡ. Καὶ τὸ πρῶτον φόρεμα τοῦ χειμῶνος, καὶ
τὸ πρῶτον καπέλλον καὶ τὰς πρώτας γιρλάνδας...
ὁ κύριος εἶναι τόσον φιλάρεσκος διὰ τὴν κυρίαν...

ΓΕΩΡ. Πρέπει ἐγὼ νὰ εἶμαι, ἀφοῦ αὐτὴ διόλου
δὲν ἐνασχολεῖται εἰς τὴν περιποίησιν τοῦ ἑαυτοῦ της.

ΕΥΦΡ. Βέβαιον εἶναι ὅτι ἡ κυρία διόλου δὲν κα-
ταγίνεται εἰς τὴν περιποίησιν τοῦ ἑαυτοῦ της.

ΓΕΩΡ. Καὶ ἔχει δίκαιον, δὲν ἔχει ἀνάγκην στο-
λισμοῦ.

ΕΥΦΡ. Ἀλήθεια, ἄμα βάλῃ τὸ μικρότερον ἄνθος,
τὸ μικρότερον κομμάτι δαντέλας, εἶναι λαμπρὰ στο-
λισμένη... Διότι αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν εἶναι ὄραϊζ.

ΓΕΩΡ. Ἡ ὄραϊότης τῆς Μαρίας εἶναι τὸ μόνον
μου λούσον.— Ἐ λοιπὸν, τί κάμνει τώρα; Τὰ χει-
ρόκτια μου, Σταυρε!

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ.

ΕΥΦΡΟΣΥΝΗ, ΓΕΩΡΓΙΟΣ, ΣΤΑΥΡΟΣ.

ΣΤΑΥΡ. Κύριε!

ΓΕΩΡ. Τὰ χειρόκτια μου...

ΣΤΑΥΡ. Ποῖα χειρόκτια;

ΓΕΩΡ. Ἐκεῖνα τὰ ὅποια σ' ἐζήτησα* περιμένω.

ΣΤΑΥΡ. Τὰ ἐτοίμασα ἐπάνω εἰς τὴν κάμινον τοῦ
κυρίου.— Ἐνόμιζα ὅτι ὁ κύριος θὰ ἤρχετο νὰ τὰ
πάρῃ.

ΓΕΩΡ. Τί ἰδέα!

ΣΤΑΥΡ. Ἐκεῖ τὰ βάζω πάντοτε... Δὲν εἰμπορῶ
νὰ ἐτοιμάσω χειρόκτια μέσα εἰς τὸ ἐστιατόριον. (Ἐι-
σέρχεται εἰς τὸ δωμάτιον.)

ΓΕΩΡ. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι κλασσικὸν ζῶον!

ΣΤΑΥΡ. (Ἐπατερχομένη καὶ δίδων τὰ χειρό-
κτια.) Ἰδοὺ, κύριε.

ΓΕΩΡ. Ὁ ἐξάδελφός μου Ἀναστάσιος θὰ ἔλθῃ
μετ' ὀλίγον.

ΣΤΑΥΡ. (Καθ' ἑαυτὸν.) Ὁ ἐξάδελφος τοῦ ὀρολο-
γίου, ἐχάθηκα!...

ΓΕΩΡ. Θὰ τοῦ εἴπῃς πῶς εὐγῆκα ἐξω...

ΣΤΑΥΡ. (Διακόπτων αὐτὸν ἀποτόμως.) Λοιπὸν
κύριε δὲν θὰ εὐγετε ἐξω;

ΓΕΩΡ. Ναι βέβαια, θὰ εὐγῶ ἐξω, τί ἐρωτήσεις
εἶναι αὐταί;

ΣΤΑΥΡ. Διότι σεῖς κύριε δὲν με εἶπατε ποτὲ νὰ

εἶπώ ὅτι εὐγέγκατε ἔξω, ὅταν εἰσθε εἰς τὸ σπητι' διὰ τοῦτο ἐνόμιζα. . .

ΓΕΩΡ. Ἐπρεπε νὰ με ἀκούσης καὶ νὰ μὲ μὲ διακόψης. . . Ὅα τοῦ εἶπῃς ὅτι εὐγέγκα ἔξω ἐνωρίτερα παρ' ὅσον ἐσκεπτόμην νὰ εὔγω διὰ νὰ ὑπάγω εἰς τὸ δικαστήριον νὰ ἰδῶ τὸν δικηγόρον μου, ἀλλὰ ὅτι θὰ ἐπιστρέψω ἐδῶ εἰς τὰς πέντε. . . Μὲ κατάλαβες; Εἶπέ μου λοιπὸν τί ἐνόησες;

ΣΤΑΥΡ. Ὅτι ὁ κύριός μου ἦτον ἀναγκασμένος νὰ εὐγῆ ἔξω ταχύτερα παρ' ὅσον ἔπρεπε νὰ ἐπιστρέψῃ διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ ἰδῇ τὸ δικαστήριον τοῦ δικηγόρου του, ὁ ὅποιος θὰ ἔλθῃ ἐδῶ εἰς τὰς πέντε.

ΓΕΩΡ. Ἄ! πολὺ χονδρὰ τὰ κάρτεις! ἐγὼ θὰ ἐπιστρέψω ἐδῶ εἰς τὰς πέντε. . .

ΣΤΑΥΡ. Καλὰ κύριε. . .

ΓΕΩΡ. Αὐτὸς ὁ ὑπηρετὴς πολὺ θὰ με διασκεδάζεν ἐν τὸν ἐδελεπον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν κἀνανδρῶ ἄλλου. . . (Ἐξέρχεται ἐκ τοῦ βάθους.)

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

ΕΥΦΡΟΣΥΝΗ, ΣΤΑΥΡΟΣ.

ΣΤΑΥΡ. Τὸν βλέπεις, ἔ! τί κακὴν ἰδέην ὀποῦ ἔχει, ὅ,τι τοῦ εἶπῶ τὸ πέρνει ἀνάποδα. . .

ΕΥΦΡ. Τρέξτε ὀγλήγορα εἰς τὸν ὠρολογᾶ.

ΣΤΑΥΡ. Ἐ! προφθαίνω, λέγεις, προφθαίνω; Ὁ ἐξάδελφος ὁ ὅποιος μετ' ὀλίγον θὰ ἔλθῃ. . . εἰξεύρεις καλὲ τὸ πρῶτον πρᾶγμα τὸ ὅποιον θὰ κάμῃ ἄμα ἔλθῃ ἐδῶ, θὰ τρέξῃ εὐθύς νὰ ἰδῇ τὸ ρολόγι, τὸ ἀγαπητόν του καὶ καταραμένον ρολόγι, τὸ ἀριστούργημα του, καθὼς λέγει, τὸ ὅποιον ἦ γιὰγιά του ἐκληροδότησεν εἰς τὸν κύριόν μου, καὶ δι' αὐτὸ πάει νὰ λυσάξῃ τὸσον φθονεῖ τὸν κύριον!

ΕΥΦΡ. Ἄ! μπᾶ, εἶναι φιλόνεικος, ἀλλὰ δὲν εἶναι κακός.

ΣΤΑΥΡ. Ὅχι, εἶναι κακὸς ζουλιάρης. . . ἀλλὰ εἰς ὅλα ζουλεύει τὸν κύριόν μου. . . ζουλεύει τὴν περιουσίαν του, ζουλεύει τὴν γυναϊκά του. . .

ΕΥΦΡ. Τὴν γυναϊκά του! Αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον, διότι ἡ ἐδική του εἶναι ὠραιότερα. . . καὶ τὸν ἀγαπᾶ πολὺ.

ΣΤΑΥΡ. Ἄ! ἐάν ἐμβῆ μέσα εἰς τὴν αἴθουσαν!

ΕΥΦΡ. Νὰ τὸν διώξῃς. . .

ΣΤΑΥΡ. ὦ! βέβαια, δὲν πρέπει νὰ διώξω τοὺς ἀνθρώπους οἱ ὅποιοι λαλοῦν εἰς ἐνικὸν ἀριθμὸν πρὸς τὸν κύριόν μου; Μὲ αὐτοὺς οὔτε μίαν ὥραν δὲν εἴμπορῶ νὰ μείνω. . . ζητοῦν τσιγάρα, καὶ καλοκάθονται διὰ νὰ περιμένουν. . . Ὅχι, αὐτὸν δὲν εἴμπορῶ νὰ τὸν διώξω, ὅχι, αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον. . . Ἰδοὺ ὅμως τί εἴμπορῶ νὰ κάμω μέσα εἰς τὴν αἴθουσαν ὅλα νὰ τὰ ἀναποδογυρίσω, νὰ ἀναποδογυρίσω τὰ ἐπιπλα, νὰ ρίξω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ σκοῦπες καὶ ζεσκαγιαστήρια, νὰ

σκεπάσω μὲ τσόχα τὸ ρολόγι. . . καὶ ἔπειτα ν' ἀρχίσω νὰ σκουπίζω, ναί! ἀλλὰ νὰ σκουπίζω μὲ ὀρμὴν, μὲ τόσην ὀρμὴν ὥστε νὰ σηκωθῇ σύννεφο ἀπὸ σκόνι καὶ νὰ τυφλώνη ὅποιον ἤθελε περάσει ἀπὸ τὴν πόρτα. . . Μόνον αὐτὸ εἴμπορῶ νὰ κάμω, καὶ αὐτὸ ὅμως δὲν εἴμπορεῖ νὰ διαρκέσῃ πάντοτε. . . ὦ! κυρία Εὐφροσύνη, ἐάν μοῦ ἔκαμνες τὴν χάριν. . .

ΕΥΦΡ. Δὲν ἔχω καιρὸν νὰ σοῦ κάμω χάριν.

ΣΤΑΥΡ. Νὰ ὑπήγαινες νὰ ζητήτης τὸν ρολογαῖ.

ΕΥΦΡ. Δὲν εἴμπορῶ, καλέ μου ἄνθρωπα.

ΣΤΑΥΡ. ὦ! κυρία Εὐφροσύνη, ἐάν ὑπάγῃς εἰς τὸν ρολογαῖ καὶ τὴν ζωὴν μου διὰ σένα θυσιάξω! θὰ ἀφροσιωθῶ διὰ σένα, θὰ σὲ πάρω. . . θὰ σὲ ὑπηρετῶ, θὰ σὲ προττατεύω, θὰ σὲ ὑπερασπίζωμαι ὡς ἐδικήν μου.

ΕΥΦΡ. Ἐχασε τὸν νοῦν του!

ΣΤΑΥΡ. Σὲ παρακαλῶ πολὺ, πολὺ!

ΕΥΦΡ. (Ἐγειρομένη.) Ἀκόμη! Τί τρομερὰ ἀπελπισία! Ἄφασέ με.

Ο ΘΥΡΩΡΟΣ. (Ἐξωθεν, εἰς τὸ βάθος.) Κάνεις λοιπὸν δὲν εἶναι ἐδῶ;

ΣΤΑΥΡ. ὦ! ὁ θυρωρός! ὁ Θεὸς τὸν ἔστειλεν! . . Δὲν σοῦ ζητῶ πλέον τίποτε, κυρία. . . μὲ ὀλίγα λεπτὰ θὰ κατωρθώσω μὲ τὸ γεροντάκι αὐτὸ, μὲ τὸ ὅποιον ὅμως δὲν εἶμαι ἐρωτευμένος, ὅ,τι μὲ ἀρνεῖσαι, ἂν καὶ σοῦ κάνω τόσας παρακλήσεις! (Ἐπάγει εἰς τὸ βάθος νὰ ὑποδεχθῇ τὸν θυρωρόν. — Ἡ Εὐφροσύνη ἀρχεται αὐθις ἐργαζομένη.)

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΩΗ.

ΕΥΦΡΟΣΥΝΗ, ΣΤΑΥΡΟΣ, Ο ΘΥΡΩΡΟΣ.

ΘΥΡΩΡ. Πᾶρε μίαν κατεπίγειουσαν ἐπιστολήν διὰ τὸν κύριον Γεώργιον.

ΣΤΑΥΡ. Ἦλθε μὲ τὸ ταχυδρομεῖον;

ΘΥΡΩΡ. Ὅχι! — Ἐχω ἰδοὺ ἄλλας αἰ ὅποιοι ἦλθαν μὲ τὸ ταχυδρομεῖον καὶ ἐφημερίδας.

ΣΤΑΥΡ. (Ἀποθέτων τὰ χαρτῖα ἐπὶ τῆς θερμάστρας, καθ' ἑαυτὸν, μεταβαίνων πρὸς τὰ δεξιὰ.)

Ἄς ἔχουμε καὶ τὸν νοῦν μας, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι πολὺ ἐξυπνος. (Ἐψήλη τῆ γωνίῃ.) Εἶσαι πολὺ κουρασμένος, κύριε Παναγιώτη;

ΘΥΡΩΡ. Ναί. . . διὰ;

ΣΤΑΥΡ. Δι' ἓνα μικρὸν δρόμον' ἀλλ' ἐάν εἶσαι πολὺ κουρασμένος! . . .

ΘΥΡΩΡ. (Καταβαίνων.) Μήπως εἶναι κάμμια σπουδαία δουλιχά;

ΣΤΑΥΡ. Ὅχι, αὐτὸς ὁ μασκαρᾶς ὁ ρολογαῖς ποῦ δὲν ἔρχεται.

ΘΥΡΩΡ. Μήπως ἔσπικσες κἀνένα ρολόγι;

ΣΤΑΥΡ. Ἐγὼ! ὅχι, ἐγὼ ποτὲ τίποτε δὲν σπάνω. . . Δὲν εἰξεύρω πῶς κάμνω, ἀλλὰ ποτὲ δὲν σπάνω τίποτε.

ΘΥΡΩΡ. Διότι εἶσαι ἐπιτήδειος.

ΣΤΑΥΡ. Ὅχι, δὲν εἶναι τοῦτο. . .

ΘΥΡΩΡ. Λοιπὸν, τί τὸν θέλεις τὸν ρολογᾶ ;

ΣΤΑΥΡ. (Σκεπτόμενος). Ἄ! ἰδοὺ. . . θέλω νὰ κάμω. . . νὰ κάμω ἕνα δῶρον εἰς ἕνα φίλον μου ὁ ὁποῖος ἔχασε τὴν γυναῖκά του καὶ τώρα μέλλει νὰ νυμφευθῆ. . . (Καθ' ἑαυτόν). Δι' αὐτὸ τὸν θέλω! (Ἵψηλῆ τῆ φωνῆ). Ἐπεθύμουν νὰ τὸν προσφέρω ἕνα ἀσημένιο ρολόγι.

ΘΥΡΩΡ. Τὸ ἐννοῶ πολὺ καλά, δὲν θὰ τοῦ προσφέρῃς βέβαια ρολόγι χρυσοῦν.

ΣΤΑΥΡ. Καὶ διὰ τί ὅχι ; ἐάν εὖρω ρολόγι χρυσοῦν εἰς τὴν αὐτὴν τιμὴν. . . Ὡ! δὲν θὰ παρατηρήσω.

ΘΥΡΩΡ. Ἀλλὰ δὲν τὸ πιστεύω.

ΣΤΑΥΡ. Ὡ! ἕνα παλαιὸν, τὸ ὁποῖον δὲν θὰ ἦναι πλέον χρυσοῦν.

ΘΥΡΩΡ. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μοῦ εἰπῆς τόσα. . .

ΣΤΑΥΡ. Διὰ τοῦτο ἤθελα ἕναν ρολογᾶ.

ΘΥΡΩΡ. Τώρα σὲ ἐννοῶ.

ΣΤΑΥΡ. Θέλεις νὰ ὑπάγῃς, ἐκ μέρους μου, νὰ ζητήσῃς τὸν κύριον Λίκερτ, αὐτὸς εἶναι ὁ ρολογᾶς μου, εὐρίσκειται εἰς τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ θὰ μὲ κάμῃς μεγάλην χάριν, καὶ θὰ σὲ εὐγνωμονῶ εἰς ὅλην μου τὴν ζωὴν. . . Ἐκτὸς τούτου, θὰ σοῦ δώσω καὶ δεκαπέντε λεπτά!

ΘΥΡΩΡ. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μοῦ λέγῃς τόσα. . . διὰ ἕναν δρόμον! . . . δεκαπέντε λεπτά!

ΣΤΑΥΡ. Ὅχι μόνον δεκαπέντε! καὶ εἴκοσι.

ΘΥΡΩΡ. Διατί περισσότερα ἀπὸ δεκαπέντε λεπτά; διὰ τί νὰ κάμῃς τὸν πλοῦσιον; δὲν θέλω νὰ σὲ πάρω διὰ κύριον, μὲ ἀρκοῦν μόνον δεκαπέντε λεπτά.

ΣΤΑΥΡ. Ἄς ἦναι. (Καθ' ἑαυτόν.) Δὲν ἀντιτείνω, διότι ἐάν τοῦ ἀντιτείνω θὰ τὸν κάμω νὰ γίνῃ προσεκτικός. . . Ὅταν κάνει φαινεται γενναῖος, πάντοτε δίδει ὑπονοίας, ὁ ἀθῶος δὲν ἔχει ἀνάγκη νὰ ἦναι γενναῖος. (Ὁ θυρωρὸς ἐξέρχεται.—Ὁ Σταῦρος τὸν παρακολουθεῖ.) Ἄκουσες; τὸν Κύριον Λίκερτ, εἰς τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ.

ΣΚΗΝΗ ENNATH.

ΕΥΦΡΟΣΥΝΗ, ΣΤΑΥΡΟΣ.

ΣΤΑΥΡ. Ὡ! οὐρ! καὶ αὐτὴ ἡ προσποίησης. . . Ἐχω ὅμως τώρα ὀλίγην ἐλπίδα. . . Αὐτὸς ὁ ρολογᾶς μοῦ φαίνεται ὡς οὐράνιον τόξον μέσα εἰς τὴν ἀνεμοζάλην. . . Ὡ! κυρία Εὐφροσύνη, ἐάν μοῦ εἰπῆς πῶς τὸ ρολόγι δὲν ἔπαθε τίποτε σχεδόν!

ΕΥΦΡ. Καὶ μάλιστα πῶς αὐτὸ τὸ ὠφέλησε. (Ἡ θύρα τοῦ δωματίου τῆς Μαρίας ἀνοίγει.)

ΣΤΑΥΡ. Ἄ! νὰ καὶ ἡ κυρία, τώρα. . . Πάντοτε οἱ κύριοι. . . Ὡ! ἐπενοῦσαμε καλὰ εἰς τὰ σπῆτά των, ἐάν αὐτοὶ δὲν εὐρίσκονταν μέσα! . . . Πηγαίνω νὰ ἀναποδογυρίσω ὅλα τὰ ἐπιπλα τῆς αἰθούσης. (Ἐξέρχεται διὰ τῆς αἰθούσης.)

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ.

ΕΥΦΡΟΣΥΝΗ, ΜΑΡΙΑ.

ΜΑΡ. (Κρατοῦσα θήκην ζαχαρωτῶν καὶ γιᾶλην πλήρη μύρου). Ὁ Κύριος δὲν ἀνεχώρησεν;

ΕΥΦΡ. Μήπως δὲν σᾶς εἶδε κυρία;

ΜΑΡ. Ναι, μὲ εἶδε, ἀλλὰ ἐλησμόνησα νὰ τοῦ εἰπῶ κάτιτι. . .

ΕΥΦΡ. Ὁ Κύριος ὑπῆγεν εἰς τὸ δικαστήριον ἐάν ὅμως ἦναι κάμμία σπουδαία ὑπόθεσις, ὁ Σταῦρος εἴ-μφορεῖ νὰ τρέξῃ. . .

ΜΑΡ. Ὅχι, δὲν εἶναι κάμμία ἀνάγκη. . . (Καθ' ἑαυτήν.) Δὲν ἔχω τίποτε σχεδόν νὰ τοῦ εἰπῶ ἤθελον μόνον νὰ τοῦ δώσω μερικὰ ζαχαρωτὰ νὰ τρώγῃ καὶ τὴν μυροδόχην μου. . . Νὰ ἀναπνῆ ἐπὶ πέντε ὥρας τὸν νοσῶδη ἐκείνον ἀέρα. . . ὁ ὁποῖος ἀποκομίζει τοὺς δικαστὰς. . . Κακόμοιρε Γεώργιε! (Ἵψηλῆ τῆ φωνῆ.) Ὡ! τὸ φόρεμά μου! εἶναι λοιπὸν τελειωμένον! εἴμφορῶ νὰ τὸ φορέσω ἀπόψε. . .

ΕΥΦΡ. Ναι, ἐάν εἴμφορῶσαι νὰ εὖρω κορδέλλαις. ἀλλ' ἐάν εὖρω ἔξω, δὲν θὰ ἔχω καιρὸν νὰ τελειώσω τὸ φόρεμα, καὶ πάλιν ἐάν δὲν εὖρω ἔξω, τὸ φόρεμα δὲν θὰ ἔχῃ τὰς κορδέλλας του.

ΜΑΡ. Ἐγὼ, πολὺ καλά εἴμφορῶ νὰ ὑπάγω νὰ τὰς εὖρω.

ΕΥΦΡ. Αὐτὸ θὰ ἤξιζε. . . Ἐσεῖς, κυρία, θὰ κάμετε βεβαίως καλλιτέραν ἀπὸ ἐμένα ἐκλογὴν.

ΜΑΡ. Πόσαις σὲ χρειάζονται διὰ τὸ φόρεμα καὶ τὰ μανίκια; . . .

ΕΥΦΡ. Ἐσεῖς, Κυρία, μόνον τὸ πρᾶγμα νὰ φέρετε, καὶ ἐγὼ θὰ πάρω ὅσον χρειάζεται.

ΜΑΡ. Δὸς μου λοιπὸν ἕνα δεῖγμα.

ΕΥΦΡ. Κυρία, νὰ προσέξῃτε πολὺ εἰς τὰ χρώματα; πρέπει νὰ παρατηρήσῃτε τὰς κορδέλλας εἰς τὸ φῶς, διότι αὐτὸ τὸ καταραμένον τὸ λιᾶ χρῶμα παίζει πολὺ. . .

ΜΑΡ. Τὸ γνωρίζω, διότι τὴν ἔπαθα ἄλλοτε. Ὡ! ὑπάγω εὐθὺς τώρα, πρέπει νὰ φορέσω αὐτὸ τὸ φόρεμα σήμερον, ἀφοῦ ἐτελείωσε πλέον.

ΕΥΦΡΟΣ. Καὶ ἐάν τὸ φορέσῃτε πόσον θὰ εὐχαριστήσῃτε τὸν κύριον ὁ ὁποῖος σᾶς τὸ ἔδωκε. . .

ΜΑΡ. Ἐπροτιμοῦσα ἕνα μαθὴ φόρεμα.

ΕΥΦΡΟΣ. Ὡ! ἐάν ὁ κύριος τὸ εἴξουρε!

ΜΑΡ. Δὲν πρέπει νὰ τοῦ εἰπῶ διότι εὐθὺς θὰ ὑπάγῃ νὰ ζητήσῃ μαθὴ φόρεμα.

ΕΥΦΡΟΣ. Ἀκόμη καὶ φοβεῖσθε. . . πόσον εὐτυχῆς εἶναι κάνεις νὰ ἔχῃ τόσον ὠραία φορέματα.

ΜΑΡ. (Καθ' ἑαυτήν μειδιῶσα). Ἄρκει νὰ ἔχῃ τόσον καλὸν σύζυγον. (Ἵψηλῆ τῆ φωνῆ.) Εὐφροσύνη, ὀγλήγορα τὸ καπέλλον μου. . . (Ἡ Εὐφροσύνη ἐγείρεται) ὅχι, κάθησε, μὴ χάσῃς οὔτε ἕνα δευτερόλεπτον. (Ἐισέρχεται εἰς τὸ δωμάτιόν της.)

ΕΥΦΡΟΣ. Ἴδού ἀνδρόγυνον τὸ ὅποιον εἰμπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς παράδειγμα. Ἄλλὰ πολὺ ἀγαπῶνται, καὶ αὐτὸ εἶναι ἀνεξήγητον, τὴν ἀγάπην, ἀφοῦ παρήλθον τέσσαρα ἔτη ἀφ' ὅτου ἐνυμνεύθησαν! τοῦτο δὲν εἶναι διόλου φυσικόν. (Σημαίνουσι· ἔξωθεν, εἰς τὸ βάθος).

ΣΚΗΝΗ ΕΝΔΕΚΑΤΗ.

ΕΥΦΡΟΣΥΝΗ, ΣΤΑΥΡΟΣ, Ο ΩΡΟΛΟΓΟΠΟΙΟΣ.

ΣΤΑΥΡ. (Δίαν τεταραγμένος, ἐξερχόμενος ἐκ τῆς αἰθούσης). Ἴδού τον! ἡ καρδιά μου κτυπᾷ! (Προχωρεῖ εἰς τὸ βάθος, ἵνα ἀνοίξῃ.—Ἡ Εὐφροσύνη προσκολλᾷ τὸ ὄσος εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου τῆς Μαρίας.—Πρὸς τὸν ὠρολογοποιόν). ὦ! σεῖς εἰσθε!!! κύριε, σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, διότι ἐάν ἦτον κἀνεὶς ἄλλος, πολὺ θὰ ἀνησυχοῦσα.

Ο ΩΡΟΛΟΓΟΠ. Ἐζητήσατε ὠρολόγια; (Ἀποθέτει τὸν πῖλον του ἐπὶ τῆς ἔδρας ἐφ' ἣν ἐκάθητο ἡ Εὐφροσύνη καὶ ἐκβάλλει ἀπὸ τοῦ θυλακίου του μικρὸν κιβώτιον πλήρες ὠρολογίων).

ΣΤΑΥΡ. Ὅχι.

Ο ΩΡΟΛΟΓΟΠ. Τότε λοιπὸν δὲν εἰσθε σεῖς...

ΣΤΑΥΡ. Ναι, ἐγὼ εἶμαι, ἀλλὰ σιώπα!.. (Πρὸς τὴν Εὐφροσύνην, ἥτις τῷ κάμνει σημεῖα). Ἡ Κυρία εἶναι μέσα;

ΕΥΦΡΟΣ. Ναι.

Ο ΩΡΟΛΟΓΟΠ. Διὰ ποῖον λόγον;

ΣΤΑΥΡ. Ἐσο φρόνιμος, ἐκεῖ μέσα εἶναι ὁ λόγος διὰ τὸν ὅποιον σ' ἐρώναξα. Ἡ τύχη μου τώρα θ' ἀποφασισθῇ. Εὐφροσύνη μου, παρακάλεσε δι' ἐμένα! (Ὁ Σταῦρος σύρει τὸν ὠρολογοποιόν εἰς τὴν αἴθουσαν).

ΕΥΦΡΟΣ. (Παρακολουθοῦσα αὐτούς). Πρέπει νὰ ἀκούσω τὴν καταδίκην του.—ὦ! ἡ Κυρία! (Ἐπαγέρχεται πρὸς τὸ παράθυρον).

ΣΚΗΝΗ ΔΩΔΕΚΑΤΗ.

ΕΥΦΡΟΣΥΝΗ, ΜΑΡΙΑ, (ἐνδεδυμένη ἵνα ἐξέλθῃ).

ΜΑΡ. Τὸ δειγμὰ αὐτὸ εἶναι πολὺ μικρὸν, καὶ δὲν εἰμπορῶ νὰ κρίνω διὰ τὸ ὅλον.

ΕΥΦΡΟΣ. Ὑπάγω νὰ ζητήσω ἕνα μεγαλεύτερον κομάτι. (Λαμβάνει τὸ κάμιστρόν της, τὸ ἀποθέτει ἐπὶ τῆς ἐν τῷ μέσῳ τραπέζης, καὶ ζητεῖ).

ΜΑΡ. Ὁ Κύριος δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ εἰμὴ εἰς τὰς πέντε, ἔχομεν λοιπὸν καιρὸν νὰ δοκιμάσωμεν τὸ ἐπανωφόριον!

ΣΤΑΥΡ. (Ἐντὸς τῆς αἰθούσης). ὦ!

ΜΑΡ. Τί τρέχει;

ΕΥΦΡΟΣ. (Καθ' ἑαυτήν, ἀκούουσα). Ὁ Σταῦρος κλαίει.

ΜΑΡ. Ἀκούω κάποιον νὰ κλαίῃ... μήπως εἶναι κἀνεὶς μέσα εἰς τὴν αἴθουσαν;

ΕΥΦΡΟΣ. Κινεῖς δὲν εἶναι, κυρία, μόνον ὁ Σταῦρος εἶναι... ὁ ὅποιος τραγουδεῖ.

ΜΑΡ. Τί λυπηρὸν τραγουδεῖ;

ΕΥΦΡΟΣ. Δὲν εἰξεύρει διόλου νὰ τραγουδῇ...

ΜΑΡ. Ἐ, λοιπὸν, δὲν εὐρίσκεις; Ὁμοιάζεις λοιπὸν τὸν Σταῦρον, ὁ ὅποιος ὅλα τὰ χάνει;

ΕΥΦΡΟΣ. (Ζητοῦσα). Ναι, ἐχθὲς ὁ κύριος τοῦ ἐζητοῦσε τὸ κλειδί τοῦ δουλαπίου του καὶ ξεύρετε πῶς τοῦ ἀπεκρίθηκε; ναι, κύριε, ἐγὼ τὸ ἔχασα, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τὸ θέλω, διότι δὲν εἰξεύρω ποῦ τὸ ἔβαλα.

ΕΥΦΡΟΣ. Ἄ! ἰδού τὸ δειγμὰ!

ΜΑΡ. Τώρα μάλιστα! Μὲ αὐτὸ εἰμπορῶ νὰ ἐκλέξω. (Ἐξέρχεται ἐκ τοῦ βάθους).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗΤΡΙΤΗ.

ΕΥΦΡΟΣΥΝΗ, ΣΤΑΥΡΟΣ.

ΕΥΦΡΟΣ. (Ἀνοίγουσα τὴν θύραν τῆς αἰθούσης). Πρόσεξε, ἡ κυρία σὲ ἤκουσε νὰ κλαίης. (Ἐπιστρέφει παρὰ τὴν τραπέζην τῆς ἐργασίας, ἀλλ' ἴσταται ὀρθία, ἀφοῦ ἀποθέσῃ ἐπὶ τῆς ἐν τῷ μέσῳ τραπέζης τὸν πῖλον ὅστις εὐρίσκειτο ἐπὶ τῆς ἔδρας της).

ΣΤΑΥΡ. (Φαινόμενος μόνος). Ἡ Κυρία!

ΕΥΦΡΟΣ. Ἡ κυρία εὐγῆκεν ἔξω... Λοιπὸν, ὑπάρχει κάμμία θεραπεία;

ΣΤΑΥΡ. ὦ! ἐσώθηκα! δὲν ἔσπασα παρὰ τὸ μεγάλο ἐλατήριο, τὸ σήμυντρον, τὸ ἐλικοειδὲς ἐλατήριο καὶ τὴν ἐλατηριοδόχην, καὶ ὁ κύριος Λίκερτ λέγει ὅτι δὲν εἶναι τίποτε, ὅτι εἰς τέσσαρας ἡμέρας θὰ τὸ βάλῃ εἰς τὴν θέσιν του, ἐπάνω εἰς τὴν κάμιτον... εἰς τέσσαρας ἡμέρας! αὐτὸ ἴσα ἴσα μὰς χρειάζεται... μόνον τὴν Κυριακὴν κάθονται εἰς τὴν αἴθουσαν... Ἄ! ἀναπνέω!.. τώρα ποῦ εὐρίσκουμαι εἰς τὴν εὐτυχίαν μου πρέπει νὰ σὲ ἀσπασθῶ!

ΕΥΦΡΟΣ. (Ἡτις ἐτελείωσε τὸ φόρεμα καὶ τὸ κρατεῖ εἰς τὸν βραχιόνά της). Ὅχι, πολὺ ἔως τώρα μὲ ἠσπασθῆς εἰς τὴν δυστυχίαν σου.

ΣΤΑΥΡ. Ναι, μηχανικῶς, ἐνῶ τώρα εἰξεύρω τί κάμνω. (Θέλει νὰ τὴν ἀσπασθῇ, καὶ αὐτὴ τῷ διαφεύγει).

ΕΥΦΡΟΣ. Καὶ ἐγὼ εἰξεύρω... καὶ φεύγω.

ΣΤΑΥΡ. Ποῦ πηγαίνεις, κακιά;

ΕΥΦΡΟΣ. Νὰ εὕρω τὰς δαντέλλας μου. (Ἐξέρχεται ἐκ τοῦ βάθους, φέρουσα μεθ' ἑαυτῆς τὸ φόρεμα).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗΤΕΤΑΡΤΗ.

ΣΤΑΥΡΟΣ, ἔπειτα ὁ ΩΡΟΛΟΓΟΠΟΙΟΣ.

ΣΤΑΥΡ. Καὶ ἐγὼ, τρέχω νὰ ζητήσω ὄχημα μικρὸν διὰ νὰ σηκώσω τὸ ὠρολόγιον... Ἡ ἄμαξα τῆς Ἀφροδίτης νὰ σύρεται ἀπὸ ἕναν ὠρολογᾷ! Εἰμπορῶ νὰ γελάσω τώρα... ἀστείζουμαι πολὺ εὐκόλως... (Σημαίνει). Ἄ! Θεέ μου! ποῖος εἶν' ἐκεῖ; Εἶναι ὁ

εξάδελφος τοῦ ὰρολογίου. . . Τί νά κάμω; ποῦ νά πάγω; Δέν πρέπει νά ἰδῆ ὅταν θά τὸ ἐβγάλωμεν ἐξω. (Εἰσέρχεται ὁ ὰρολογοποιὸς ἐρχόμενος ἐκ τῆς αἰθούσης. Κρατεῖ τὸ ὰρολόγιον εἰς τὰς ἀγκάλιας του· εἶναι περιτετυλιγμένον ἐντὸς τσώχας.— Σημαίνουσι καὶ αὐθις). "Α! ἔτσι δὲν κτυπᾷ ὁ ἐξάδελφος. . . Δέν ἀναγνωρίζω τὸ κτύπημά του! . .

Ο ΠΡΟΛΟΓΟΠ. "Αν ἦνοιγες τὴν πόρταν;

ΣΤΑΥΡ. Δέν εἶμπορῶ νά ἀνοίξω.

Ο ΠΡΟΛΟΓΟΠ. Θέλεις νά ἀνοίξω ἐγώ; . . .

ΣΤΑΥΡ. Καλλίτερα νά μοῦ ἀνοίξης τὸ κεφάλι, κακόμοιρε!

ΓΕΩΡΓ. (Ψωνάζων ἔξωθεν). Σταῦρε! Σταῦρε! "Ανοίξε λοιπόν, διάβολε! . . "Ανοιξε λοιπόν! . .

ΣΤΑΥΡ. (Καταπεφροσμένος). "Α! ᾧ! πᾶσι πλέον, ἐχάθηκα! "Ο κύριος εἶναι! ὁ κύριος, ὅστις ἦτον νά εἴλθῃ εἰς τὰς πέντε. . . Ποῦ νά κρύψω αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον; . . "Ἐάν τὸν ἰδῆ, ὅλα θά τὰ ἀνακαλύψῃ. . . "Α! κύριε, σὲ παρακαλῶ, ἔμθα μέσα εἰς αὐτὴν τὴν κάμαραν! βάλε τὸ συρτάρι καὶ μὴ ὄγάλης λέξις, παρὰ ὅταν θ' ἀκούγῃς τὴν φωνή μου.

«Ο ΠΡΟΛΟΓΟΠ. "Αλλά μέσα εἰς τὴν αἴθουσαν. . .

«ΣΤΑΥΡ. Δέν ὑπάρχει συρτάρι εἰς τὴν αἴθουσαν.»

Ο ΠΡΟΛΟΓΟΠ. Νά κλεισθῶ λοιπόν μέσα εἰς τὴν κάμαραν τῆς κυρίας;

ΣΤΑΥΡ. "Αλλά τότε θά τρέξῃ τὸν κίνδυνον ἡ κυρία νά προσβληθῆ! . . Γελοῖα ἐντροπή. . . διὰ νά ᾔναι κανεὶς βολογᾶς! . . (Ἦθει τὸν ὰρολογοποιὸν ἐντὸς τοῦ δωματίου τῆς Μαρίας). Βάλε τὸ συρτάρι! τὸ συρτάρι! . . . "Α! . . . (Ἀκούεται ὁ κρότος συρταρίου συρομένου).

ΓΕΩΡΓ. ("Ἐξωθεν). Σταῦρε!

ΣΤΑΥΡ. (Κραυγάζων ὡς ἐκ τοῦ μακρόθεν). "Ἐδῶ εἶμαι, κύριε! καταιθαίνω. . . Πῶς νά τὰ διορθώσω τώρα; . . Ναί. . . δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος. . . Θά εἰπῶ ὅτι ἡμουν ἐκεῖ ἐπάνω, εἰς τὸ δωμάτιόν μου, καὶ ὅτι ἐσιγυρίζουμουν. (Ἐκβάλλει τὸν λαιμοδέτην του, τὸ ἐνδυμά του, τὸ γιλέκου του καὶ ἐξακολουθεῖ νά ἐκδέεται, ἀλλὰ σταματᾷ). "Οχι, αὐτὸ εἶναι χονδρὸν ψεῦμα. . . δὲν εἶναι πολὺ πιθανόν. . . δὲν θά καταλάβῃ διὰ τί τὸν ἔκαμα νά περιμένῃ. . . "Ἐτσι, ἐρχεται περισσότερο 'ς τὴν ἀλήθεια. . . αὐτὴ ἡ ἐνδυμασία μόνητης τὸ λέγει. . . Πρέπει νά λαχανιάσω ὀλίγον. Καταιθαίνω, κύριε. (Τρέχει περὶ τὴν τράπεζαν.—"Ο Γεώργιος παρουσιάζεται).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗΠΕΜΠΤΗ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ, ΣΤΑΥΡΟΣ.

ΓΕΩΡΓ. (Πλήρης θυμοῦ). Τί ἔκαμνες, κακοήθη! πρέπει ἄλλοι ν' ἀνοίγουν δι' ἐσένα; Τί ἔκαμνες λοιπόν;

ΣΤΑΥΡ. "Ἦμουν μέσα εἰς τὸ δωμάτιόν μου καὶ ἐνδύομην. . . καὶ ἐσεῖς κύριε μὲ ἐμποδίσατε ἐνῶ ἔβαζα. . . Σῆς ζητῶ πολὺν, πολὺν συγχώρησιν, κύριε μου, ἐπειδὴ σᾶς ἔκαμα ὀλίγον νά περιμένῃτε. . . . "Ἰδοῦ, κύριε, ἔχω ἐφημερίδας καὶ ἐπιστολάς. . . (Ἐ Γεώργιος ἀναγινώσκει τὰς ἐπιστολάς.—"Ο Σταῦρος, καθ' ἑαυτὸν, παρατηρῶν τὴν θύραν ἐκ τῆς ὀποίας ἐξῆλθεν ὁ ὰρολογοποιός) Μόνον ἂν δὲν βῆξῃ! ἂν ἔχῃ καταρροὴν, ἐχάθηκα! (Ἀκούει καὶ παρατηρεῖ.) Τί! τί διάβολον κάμνει τώρα; . . (Ἀκούεται κρότος ὰρολογίου.) "Ω! διορθώνει τὸ μικρὸν βολόγι τῆς κυρίας. . . . "Ογλήγορα λοιπόν, ἀς κάμω θόρυβον. . . διὰ νά μὴν τὸ ἀκούσῃ ὁ κύριος. . . . (Κλονίζει μίαν ἔδραν.) "Ω! τί ἰδέα αὐτῆ τοῦ βολογᾷ! Αὐτοὺς τοὺς ἄνθρώπους δὲν ἔμπορεῖ κανεὶς νά τοὺς ἀφήσῃ μόνους μὲ ἓνα βολόγι χωρὶς. . . (Παρατηρεῖ τὸν πῖλον τοῦ ὰρολογοποιοῦ.) "Α! τί βλέπω! τὸ καπέλλο του! . . ἔλκυσμόνησε τὸ καπέλλο του!

ΓΕΩΡΓ. (Ἀφοῦ ἀνέγνωσε πολλὰς ἀσημάντους ἐπιστολάς, ταράσσεται αἰφνης.) Τί εἶναι αὐτό; μίᾶ ἀνώνυμος ἐπιστολὴ πρὸς ἐμένα! . . Τὸ γράψιμον εἶναι προσποιημένον. . .

ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΣΥΖΥΓΟΝ.

«Πιστὲ σύζυγε, σὺ ὁ ὅποιος λέγεις ὅτι σὲ ἀγαποῦν καὶ ὅτι σὲ ἀγαποῦν πρᾶξ πολὺ, πῆγαινε νά περιπατήσῃς καὶ πιστευσέ με, ὅτι δὲν πρέπει νά ἐπιστρέψῃς πολὺ ὀγλήγορα εἰς τὸ σπῆτί σου, διότι ἡ ἀγαπημένη σου σύζυγος εἶναι κλεισμένη εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς μαζῆ με ἓνα παληκάρι. Ἐάν λοιπόν ἐπιστρέψῃς πολὺ ὀγλήγορα, θά σὲ πάρουν διὰ . . .» (Ἐφ' ὅσον ὁ Γεώργιος ἀναγινώσκει, ὁ Σταῦρος ἐνδύεται καὶ προσπαθεῖ νά ἀφαιρήσῃ κρυφίως τὸν πῖλον, ἀλλὰ δὲν κατορθώνει τοῦτο.) Τί κακογραφία καὶ τί ἐλεεινοὶ ἄνθρωποι. . . Δέν ἐμπορῶ νά ἐνοήσω τί τρέχει, καὶ ἀκόμη δυσαρεστοῦμαι νά τὸ διαβάζω. . .

ΣΤΑΥΡ. (Τοποθετούμενος ἔμπροσθεν τῆς τραπεζῆς καὶ λαμβάνων τὸν πῖλον ἐπισθεῖ τῆς φάρεώς του.) Κύριε, δὲν θά περάσετε εἰς τὴν κάμαράν σας; τὴν ἐτοίμασα. . . δὲν ἔχω πλέον παρὰ ἓνα μικρὸν ξεσκόνισμα νά κάμω, ἀλλὰ δὲν θά τὸ κάμω.

ΓΕΩΡΓ. Εὐθὺς θά περάσω. (Ἰδὲι τὸν πῖλον του εἰς τὸν Σταῦρον, διερχόμενος ἔμπροσθεν αὐτοῦ.—"Ο Σταῦρος, ὅστις κρατεῖ καὶ τοὺς δύο πῖλους εἰς τὰς χεῖρας, διαστρέφεται ἵνα κρύψῃ ὅν κρατεῖ ἐπισθεῖ.)

ΣΤΑΥΡ. Μήπως θά μείνετε ἐδῶ;

ΓΕΩΡΓ. (Καθ' ἑαυτὸν.) "Ἡ σύζυγός μου. . . ἡ Μαρία. . . δὲν ἔχει ἐχθρούς ποῖος τοῦ κατέθηκε νά τὴν συκοφαντήσῃ; . . . Εἶναι τόσον καλὴ, τόσον ἀθῶα! ᾧ! αὐτὸ εἶναι ἄτιμον πρᾶγμα! . . "Ο κόσμος

είναι κακός. . . Ω! πρέπει νά τὴν ἰδῶ, τὴν καυμένην! . . . (Διευθύνεται ἔνα ἀνοιχτὴν τὴν θύραν τοῦ δωματίου τῆς συζύγου του.)

ΣΤΑΥΡ. (Καθ' ἑαυτόν.) Τί κάμνει; . . . Θεέ μου! (Ἐν τῇ ταραχῇ του λησμονεῖ τοὺς πύλους, οὗς ἀποθέτει ἐπὶ τῆς τραπέζης, καὶ διευθύνεται ταχέως πρὸς τὸν Γεώργιον.)

ΓΕΩΡΓ. Μαρία! Δὲν ἀκούει. . . ἔβαλε τὸ συρτάρι. . . Ἡ κυρία θά συγυρίζεται;

ΣΤΑΥΡ. Μάλιστα, κύριε· δοκιμάζει πολλὰ φορέματα.

ΓΕΩΡΓ. Ἀκούω πατήματα. . . βήμα βαρὺ, πολὺ βαρὺ. . .

ΣΤΑΥΡ. (Καθ' ἑαυτόν.) Περιπατεῖ! . . . τὸ ζῶον, περιπατεῖ! (Ὑψηλῇ τῇ φωνῇ.) Βέβαια θά ᾖναι ἡ κυρία Εὐφροσύνη. . . θά εὐγῆ τώρα ἐξω, ἔβαλε τὰ ὑποδήματά της, τὰ μικρά της τὰ ὑποδήματα.

ΓΕΩΡΓ. Μαρία! . . . Εὐφροσύνη! . . . Τίποτε δὲν ἀποκρίνονται. (Παρατηρῶν τὸν πύλον.) Ποίου εἶναι αὐτὸ τὸ καπέλο;

ΣΤΑΥΡ. (Μετὰ ψυχρότητος.) Δὲν εἰξεύρω, κύριε· εἶναι ἓνα καπέλλο τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται ἐκεῖ, δὲν τὸ εἶδα νά ἐμβῆ μέσα. . .

ΓΕΩΡΓ. Ὅχι. . . ἄς ἰδοῦμεν! . . . πρέπει νά ἤμεθα λογικοί. . . Αὐτὴ ἐπέστρεψεν. . . ἐνδύεται. . . ἡ Μαρία!

ΣΤΑΥΡ. (Κατ' ἰδίαν.) Ἄ! μοῦ ἤλθε μία ιδέα. . . (Ὑψηλῇ τῇ φωνῇ.) Ἐὰν θέλετε, κύριε, θά φωνάξω ἀπὸ τὴν μικρὴν πόρταν τοῦ κοριδορίου. . . (Ἐξέρχεται ἐκ τοῦ βάθους τρέχων.)

ΓΕΩΡΓ. (Ἀλλοφρονῶν.) Ναι. . . Ἀλλά αὐτὸς ὁ πύλος ἀνήκει εἰς κανένα! . . . Κάποιος θά ᾖναι εἰς τὸ σπῆτι μου. (Μόνος εὐρεθεῖς, παρατηρεῖ διὰ τῆς ὀπῆς τῆς κληδαριάς.) Βλέπω. . . δὲν ἀπατώμαι. . . ἓνας ἄνθρωπος. . . εἶναι πλησίον εἰς τὴν κάμινον. . . Δὲν εἰμπορῶ νά τὸν γνωρίσω. . . Κάποιος εἶναι εἰς τὴν κάμαραν τῆς γυναικὸς μου. . . Δὲν τὸν βλέπω πλέον. . . Ω! δὲν θέλω νά με φύγῃ. . . (Τρέχει πρὸς τὸ βάθος. Κρότος συρταρίου πρὸς τὰ δεξιὰ.) εἶναι πολὺ ἀργά!

ΣΤΑΥΡ. (Ἀνοίγων τὴν θύραν καὶ εἰσερχόμενος.) Δὲν εἶναι διόλου παράξενον ὅτι δὲν ἀποκρίνονται, διότι δὲν ᾖτον κανεὶς μέσα. . . ἡ κυρία εὐγῆκεν ἐξω. . . Ἡ Κυρία Εὐφροσύνη εἶχε λησμονήσει νά ἐβγάλῃ τὸ συρτάρι.

ΓΕΩΡΓ. Ω! θά παρατηρήσω καλὰ! . . . (Εἰσέρχεται κατεσκευασμένος ἐντὸς τοῦ δωματίου.)

ΣΤΑΥΡ. (Μόνος.) Πάει, τὸ ἔστριψε! . . . μαζὴ καὶ μετὰ τὸ βολόγι καὶ μετὰ τὸ καπέλλον μου τὸ ὁποῖον εἶναι παρὰ πολὺ μικρὸν διὰ τὸ διαβολοκέφαλόν του. Ἀλλὰ μοῦ ὑποσχέθηκε πῶς δὲν θά τὸ βάλῃ. . . Ὁ Κύριος δὲν εἶδε ἄλλο παρὰ φωτιά. . . Καλὰ τὰ ἐκασάφερα. . . Ω! αἱ κρυφαῖς αἱ ἀσκάλαις, τί ὠραία ἐ-

φεύρεσις ποῦ εἶναι! . . . Ἄ! τὸ καπέλλον, τὸ εἶδε. . . ἀλλὰ μόνον ἓνα καπέλλο! αὐτὸ τίποτε δὲν σημαίνει. . . (Φέρει τὸν πύλον εἰς τὴν αἴθουσαν.)

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗΕΚΤΗ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ, μόνος, εἰσερχόμενος ἐκ τοῦ βάθους.

Κάνεις. . . Ἐφυγεν. . . Αὐτὴ. . . ἐφοβήθη, καὶ ὑπῆγε νά κρυφθῇ. . . Ἄλλ' ὄχι! ἡ Μαρία! εἶναι βραδουργία! . . . εἶναι ἀδύνατον! . . . Ἄ! ἡ ιδέα αὐτὴ με κατατρώγει. . . Δὲν τὸ πιστεύω. . . δὲν πιστεύω τίποτε. . . Καὶ ὅμως ὑποφέρω ὡς ἐάν τὸ ἐπίστευον! . . . Ἄλλ' αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, τὸν εἶδα, τὸν εἶδα πολὺ καλὰ! . . . Ἀλλὰ με τόσοις τρόποις εἰμπορεῖ κάνεις νά ἐξηγήσῃ τὰ πλέον παράδοξα πράγματα· θά συνέβῃ, χωρὶς ἀμφιβολίαν, κανὲν πρᾶγμα πολὺ φυσικόν. . . Βασανίζομαι χωρὶς κανένα λόγον. . . Αἰσθάνομαι ὅτι τίποτε δὲν εἶναι. . . Θά γελάσω πολὺ ὅταν. . . Αὐτὴ ἡ ἐπιστολὴ με ἀνησυχεῖ. . . Χωρὶς αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴν, χωρὶς αὐτὴν τὴν καταραμένην ἐπιστολὴν, θά εὕρισκα ἤδη τὴν ἀληθῆ αἰτίαν. . . Ἄλλ' ἰδοῦ. . . ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ με προκατέλαβε. . . Φαντάζομαι πάραυτα ὅτι εἶναι κανεὶς ἐραστής, ὡς νά μὴ ὑπῆρχαν ἀπειραι ἄλλαι λογικαὶ περιπτώσεις αἱ ὁποῖαι εἰμποροῦν νά φέρουν ἓναν ἄνδρα εἰς τὸ δωματίον μιᾶς γυναικὸς! Ναι ὑπάρχουσι. . . ὑπάρχουσι. . . ἀλλά! . . . (Μετὰ λύσσης.) ἀλλ' ἐγὼ δὲν τὰς εὕρισκω. . . Καὶ αὐτὸ τὸ καπέλο! . . . Καὶ ἡ γυναικὴ μου ἡ ὁποία μοῦ εἶπε σήμερον τὸ πρωτὶ ὅτι δὲν θά ἐξήρχετο ὅλην τὴν ἡμέραν. . . διὰ τί ἤλλαξε γνώμην; . . . Ὅχι, δὲν εὐγῆκε διόλου ἐξω. . . ᾖτον μέσα. . . καὶ ὅταν ᾗκουσε τὴν φωνὴν μου. . . Δὲν ἐτόλμησε νά παρουσιασθῇ πάραυτα ἐνώπιόν μου. . . Καὶ ἐπειδὴ με ἄφησαν νά κτυπῶ τὴν θύραν. . . τόσον πολὺ! . . . τόσον πολὺ! . . . Συνεσκέπτοντο. . . Ἐσυλλογίσθηκαν τὴν μικρὴν τὴ σκάλα! . . . ἐγὼ ὅμως δὲν τὴν ἐσκέφθηκα! . . . Ἐ εἰμποροῦσα καὶ νά τὴν σκεφθῶ! . . . Καὶ αὐτὸ τὸ ζῶον, συεννοεῖτο μαζύ τους. . . Τοῦ εἶχον εἰπεῖ νά με κάμῃ νά περιμένω. . . Ναι, τώρα ἐνθυμοῦμαι, πόσον ἐφαίνετο τετραγαμμένος ὅταν ἐπέστρεψα. . . ὅλα τὰ εἰξεύρει. . . ὅταν τὸν παρατηρήσω εἰς τὸ πρόσωπον καὶ θά ἀνακαλύψω εἰς τὴν βλακιώδη μορφήν του τὴν ἀλήθειαν! Ω! θέλω νά μάθω τὴν ἀλήθειαν, ὅσον τρομερὰ καὶ ἂν ᾖναι. . . Σταῦρε!

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗΕΒΔΟΜΗ.

ΣΤΑΥΡΟΣ, ΓΕΩΡΓΙΟΣ, ἔπειτα ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ.

ΣΤΑΥΡ. (Ἐρχόμενος ἐκ τῆς αἴθουσας.) Με θέλετε, Κύριε;

ΓΕΩΡΓ. Ποῖος ἦλθεν ὅταν εἴλιπα;

ΣΤΑΥΡ. Κάνεις.

ΓΕΩΡΓ. Ἄλλα τώρα πρὸ ὀλίγου ἦτον κάποιος ἐκεῖ μέσα; . . . Εἶδα ἓνα καπέλλο εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν.

ΣΤΑΥΡ. (Καταβαίνων πλησίον τῆς τραπέζης). Ἰδοὺ τὸ καπέλλον, κύριε.

ΓΕΩΡΓ. Αὐτὸ εἶναι τὸ ἐδικόν μου.

ΣΤΑΥΡ. Ναί, εἶναι τὸ ἐδικόν σας καπέλλο, κύριε.

ΓΕΩΡΓ. Καὶ τὸ ἄλλο;

ΣΤΑΥΡ. Δὲν εἶναι πλέον ἐκεῖ, κύριε.

ΓΕΩΡΓ. Ποῦ ἐπέταξε λοιπόν; . . .

ΣΤΑΥΡ. Θὰ σὰς εἰπῶ καθαρά τὴν ἀλήθειαν, κύριε. . . τὸ καπέλον αὐτὸ δὲν εἶδα νὰ τὸ φέρῃ κανεὶς ἄλλὰ, πρέπει νὰ σὰς τὸ ὁμολογήσω πάλιν, δὲν εἶδα καὶ κανένα νὰ τὸ πύρῃ.

ΓΕΩΡΓ. (Καθ' ἑαυτὸν). Ἄς τὸν ἀρήσω γὰ χαλτακιά· εἶναι τόσο ζῶον, ὥστε μόνος του θὰ προδοθῇ.

ΣΤΑΥΡ. Δὲν θὰ σὰς κρύψω, κύριε, τὸν φόβον μου. . . ὑπάρχουν, λέγουν, τώρα καπέλλα, τὰ ὁποῖα γυρίζουν μόνα τους. . . Δὲν ἤθελα νὰ τὸ πιστεύσω, ἀλλά. . .

ΓΕΩΡΓ. Ὁ ἐξάδελφός μου Ἀναστάσιος ἴσως εἶναι ἐδῶ; (Σημαίνουσιν εἰς τὸ βάθος).

ΣΤΑΥΡ. Ὅχι, κύριε, ἀλλὰ τὸν ἀκούω. (Πορεύεται ἵνα ἀνοίξῃ τὴν ἔξω θύραν πρὸς τὸ βάθος).

ΓΕΩΡΓ. (Καθ' ἑαυτὸν). Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τὰ ἔχασε βεβαίως, δὲν ἠμπόρεσα ἀκόμη νὰ παρτηρήσω τὸ πρόσωπόν του. Ἄλλ' ἄς ἠσυχάσω. . . Ὁ Ἀναστάσιος θὰ ἐθριάμβευεν, ἐὰν ἐγνώριζε. . .

ΑΝΑΣΤΑΣ. (Εἰσερχόμενος μετὰ τοῦ Σταύρου). Καλημέρα, ἐξάδελφε. Ἐ! λοιπόν, πάντοτε εἶσαι εὐποχῆς καὶ ἐρωτευμένος. . . Τὸ παράδειγμα τῶν συζύγων! . . .

ΓΕΩΡΓ. Πάντοτε.

ΑΝΑΣΤΑΣ. Πῶς, τὸ παραδέχεσαι αὐτό! . . . τότε περιγελά; τὸν ἑαυτὸν σου.

ΓΕΩΡΓ. Ὅχι, ἐσένα περιγελά. . . ἐσένα, ὁ ὁποῖος δὲν πιστεύεις ὅτι ὑπάρχει εὐτυχία.

ΑΝΑΣΤΑΣ. Ἐρχομαι διὰ νὰ προγεμματίσω μαζὶ σοῦ.

ΓΕΩΡΓ. Ἄ! Δὲν ἐλογάρηζα νὰ προγεμματίσω.

ΑΝΑΣΤΑΣ. Μήπως εἶσαι ἀσθενής; . . . Δὲν πεινᾷς; . . .

ΓΕΩΡΓ. Ναί. . . παρτηρῶ. . .

ΑΝΑΣΤΑΣ. (Καθ' ἑαυτὸν). Τί νὰ ἔχῃ ἀρχὴ γέ;

ΓΕΩΡΓ. Σταῦρε!

ΣΤΑΥΡ. Κύριε;

ΓΕΩΡΓ. Ἐτοιμάσέ μας νὰ προγεμματίσωμεν. (Ὁ Σταῦρος ἐξέρχεται ἐκ τοῦ βάθους).— Εἶχα ἐξέλθει πολὺ πρῶι διὰ τὴν ἀνούσιον αὐτὴν δίκην, καὶ εἶχα λησμονήσει νὰ προγεμματίσω.

ΑΝΑΣΤΑΣ. Καὶ τὴν ἔχασε; τὴν δίκην σου; . . .

ΓΕΩΡΓ. Ἀνεβλήθη διὰ ὀκτῶ ἡμέρας. . . Τί σὲ κάμνει νὰ ὑποθέσῃς αὐτό; . . .

ΑΝΑΣΤΑΣ. Ἄ! ἔχεις πρόσωπον ἀνθρώπου ὁ ὁποῖος ἔχασε κἄτι τι. (Ὁ Σταῦρος εἰσέρχεται κομίζων τὸ πρόγευμα ἐντὸς δίσκου).

ΓΕΩΡΓ. Βεβαίως. . . βεβαίως ἔχω ἡμικρανίαν, διότι πεθαίνω ἀπὸ τὴν πείνα· με σῶζεις τὴν ζωὴν, διότι με κάμνεις νὰ προγεμματίσω.

ΑΝΑΣΤΑΣ. Καὶ ἡ ὥραία σου γυναίκα μαζὺ μας θὰ φάγῃ;

ΓΕΩΡΓ. Ὅχι, διότι εὐγῆκεν ἔξω.

ΑΝΑΣΤΑΣ. Δι' ὅλην τὴν ἡμέραν; . . . καὶ θὰ ἐπιστρέψῃ ἀπόψε εἰς τὰς πέντε μὲ ἓνα μικρὸν μεταξωτὸν ἐντὸς ἐνὸς χαρτίου ἢ μὲ μίαν μικρὰν κορδέλλαν, τὴν ὁποῖαν θὰ κάμῃ πέντε ὥρας διὰ νὰ ἐκλέξῃ. . . Τὸ γνωρίζω τοῦτο, καὶ ἡ γυναίκα μου εἶχεν ἐξέλθει, ὅταν ἐπέστρεψα εἰς τὴν οἰκίαν μου. (Καθ' ἑαυτὸν). Εἶναι ζουλιάρης, καὶ θὰ γελάσωμεν.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗΘΕΛΩΝ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ, ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ, ΣΤΑΥΡΟΣ.

ΣΤΑΥΡ. (Παρασκευάζων τὴν τράπεζαν.—Καθ' ἑαυτὸν). Νὰ προγεμματίζω εἰς τὸ τραπέζι. . . καὶ αὐτὸ εἶναι ἐφεύρεσις τῶν ὀκνηρῶν! Μπα! δὲν εἰζέρω πλέον τί κάμνω. . . (Φέρει ἐπὶ τῆς θερμάστρας λύχνον, ὃν ἐμελλε νὰ θέσῃ ἐπὶ τῆς τραπέζης).

ΑΝΑΣΤΑΣ. (Πρὸς τὸν Γεώργιον). Εἰμπορῶ νὰ στοιχηματίσω μαζὶ σοῦ ὅτι ἡ Μαρία ὑπῆγε νὰ ἀγοράσῃ μικρὰς κορδέλλας.

ΓΕΩΡΓ. Μεγάλον κακόν. . .

ΑΝΑΣΤΑΣ. Μεγάλον κακόν; . . . δὲν εἶναι βέβαια μεγάλον ἀλλὰ στοιχηματίζω. . . τὸ ὥρολόγιόν σου. . .

ΣΤΑΥΡ. Ὦ! τί λέγει διὰ τὸ ρολόγι; (Ἐν τῇ παραγῇ του θέτει τὰς ραφανίδας ἐντὸς τῆς ζακχαροθήκης καὶ τὴν ζάκχαριν ἐντὸς τοῦ δοχείου τῶν ραφανίδων.)

ΑΝΑΣΤΑΣ. Ἡ ὥραία ἐκείνη Ἀφροδίτη! Εἶδα μίαν ὁμοίαν χθὲς εἰς τοῦ ὥρολογοποιοῦ Χάλ, τῆς ἰδίης κατασκευῆς, ἀλλὰ πόση διαφορά! (Ὁ Ἀναστάσιος διευθύνεται πρὸς τὴν θύραν τῆς αἰθούσης).

ΣΤΑΥΡ. (Καθ' ἑαυτὸν.—Αἶμα τεταραγμένος). Ἐφθασεν ἐκείνη ἡ στιγμή! Θὰ με κάμῃ ἄνω κάτω! (Γρέχει εἰς τὴν θύραν τῆς αἰθούσης καὶ σαράκει ταχέως, ἵνα τὸν παρεμποδίσῃ νὰ εἰσέλθῃ).

ΑΝΑΣΤΑΣ. (Παρατηρῶν ἐντὸς τῆς αἰθούσης). Ποῦ εἶναι λοιπόν τὸ ὥρολόγιον;

ΣΤΑΥΡ. (Εἰς τὴν θύραν τῆς αἰθούσης). Ἐκεῖ κάτω εἶναι. Ἐκαθάρισα τὸ μάρμαρον τῆς καμίνου, καὶ ἔβαλα τὸ ρολόγι ἀπάνω εἰς τὸν καναπέ.—Τὰ μαξιλάρια σὰς τὸ κρύπτουν, κύριε. Ἐγὼ ὅμως τὸ βλέπω, διότι εἰζέρω ὅτι εἶναι ἐκεῖ. . . ἀλλὰ πρέπει νὰ γνωρίζετε. . . (Μὲ τὴν λαβὴν τοῦ σαρώματος

ἀφαιρεί τὸν πῖλον τοῦ Ἀναστασίου, ὅστις εἰσέρχεται εἰς τὴν αἴθουσαν).

ΑΝΑΣΤΑΣ. Τί ἀκαταστασία! Δὲν εἶναι πολὺ εὐχάριστον νὰ περνᾷ κἀνεὶς μέσα ἀπὸ καθέκλαις, ἀπὸ πολυθρόναις, ἀνάποδα βαλμέναις. . .

ΣΤΑΥΡ. (*Λίαν στενοχωρημένος*). Εἶναι ἀδύνατον μάλιστα. Τὸ πρόγεμμα εἶναι ἔτοιμον. (*Πρὸς τὸν Ἀναστάσιον*). Ὁ Κύριός μου σᾶς περιμένει, κύριε. Κύριε, αἱ βροῦδες κρύνουν. . . (*Εἰς τὴν ταραχὴν του ξεσκονίζει τὸ πρόγευμα*). ὦ! τί λέγω;

ΑΝΑΣΤΑΣ. (*Ἐπατέρηχεται ἀνευ πῖλου*). Θὰ τὸ ἰδῶ ἀργότερα. (*Κάθηται πρὸς τὰ ἀριστερὰ τῆς τραπέζης*).

ΓΕΩΡΓ. (*Κατ' ἰδίαν, καθήμετος πρὸς τὰ δεξιὰ τῆς τραπέζης*). Αὐτή. Ὅχι μόνον αὐτή, ἀλλὰ ὕλαις αἱ γυναῖκες! (*Λαμβάνει τὰς ραφανίδας τὰς ἐντὸς τῆς ζακχαροθήκης καὶ τὰς τοποθετεῖ ἐντὸς τῆς φιαλίδος του*).

ΑΝΑΣΤΑΣ. Λοιπὸν! τί κάμνεις ἐκεῖ; Ἀντὶ νὰ βάλῃς ζάκχαρι μέσα εἰς τὸ τσαῖ σου, βάζεις βροῦδες. . . ἴσως καὶ κοκκινογούλιζ.

ΓΕΩΡΓ. Αὐτὸ τὸ ζῶον πάλιν ἔκαμε λάθος.

ΑΝΑΣΤΑΣ. Ναί! ἔβαλε τὴν ζάκχαρι μέσα εἰς ταῖς βροῦδαις, καὶ ἰδοὺ λιώνει μὲν χαρὰ. . .

ΓΕΩΡΓ. Σταῦρε, παρατήρησε μίαν στιγμὴν τί κάμνεις.

ΣΤΑΥΡ. (*Ὁπισθεν τῆς τραπέζης*). Σᾶς ζητῶ συγχώρησιν, Κύριε, εἶχα ἄλλοῦ τὸν νοῦν μου. . . τὸ ἔκαμα ἐξ ἀπροσεξίας.

ΑΝΑΣΤΑΣ. Δός μου νὰ πῶ, ἔχω μίαν δίψαν. (*Ὁ Γεώργιος, ὅστις κρατεῖ τὴν τειοθήκην, χύνει τείον ἐντὸς τοῦ ποτηρίου τοῦ Ἀναστασίου*). Ἐ! μὲ ζεματᾷς. . . τί κάμνεις λοιπὸν;

ΓΕΩΡΓ. Ἐνόμισα ὅτι ἤθελες τσαῖ.

ΑΝΑΣΤΑΣ. Ἄς ᾔηται. Θὰ πῶ τσαῖ. (*Λαμβάνει φιαλίδα, ἣ δὲ Σταῦρος χύνει ἐντὸς αὐτῆς οἶνον*). Νάτα, πάλιν! μὲ χύνει κρᾶσι μέσα εἰς τὸ φλιτζάνι! (*Καθ' ἑαυτὸν*). Τί ἔπαθαν; Αὐτὸ εἶναι πρόγευμα τρελλοῦ, τὸ ὅποιον μᾶς δίδει ἕνα ζῶον. (*Πρὸς τὸν Σταῦρον*). Ἀφῆσέ μας. . .

ΣΤΑΥΡ. (*Καθ' ἑαυτὸν, πρὸς τὰ δεξιὰ*). Δὲν ἐπερίμενα καλλίτερα, διότι αὐτὴ εἶναι πραγματικῶς γελοία ὑπηρεσία. (*Ἐξέρχεται ἐκ τοῦ βάθους*).

ΑΝΑΣΤ. Ἄς μὴν ἐπιμένωμεν, τοῦτο εἶναι φρονιμώτερον.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΘΕΝΝΑΤΗ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ, ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ.

ΑΝΑΣΤ. Ἄ μπᾶ, ἀγαπητέ μου φίλε, ἐμὲ δὲν εἰσπείρεις νὰ μ' ἀπατήσῃς. . . ὑποφέρεις. . . εἶσαι δυστυχῆς. . . διηγῆσού με τί ἔχεις, καὶ ἐγὼ θὰ σε θεραπεύσω. . . εἶσαι ζουλιάρης, ἔ; . . ἂ ἢ

» σύζυγός μας μᾶς προσβάλλει, ἔ! καλὰ! αὐτὸ δὲν εἶναι δυστυχία, οὔτε εἰμποροῦμεν νὰ τὸ εἰποῦμεν δυστυχίαν.»

ΓΕΩΡΓ. Δι' ἐμὲ, αὐτὸ θὰ ἦτο τὸ φρικωδέστερον »δυστύχημα.

»ΑΝΑΣΤ. (*Μετὰ φαιδρότητος*). Πρέπει ἐν τοῦτοις νὰ συνειθίσῃς, νὰ προετοιμασθῇς εἰς αὐτό. . . »βλέπεις! αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν εἰμπορεῖ κἀνεὶς νὰ τὸ νὰ ποφύγῃ, εἶναι καθὼς ὁ θάνατος, διὰ τὸν ὅποιον ἐπρέπει ἐπ' ἴσης νὰ προετοιμασθῇς. Δὲν πρέπει νὰ ἐλέγῃς ἄλλο κἀθε πρῶτὸ παρὰ αὐτὸ μὲ εἶναι ἀδιάφορον, αὐτὸ μὲ εἶναι πολὺ ἀδιάφορον* καὶ ὅταν ἔλθῃ »ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἢ κρίσιμος, θὰ εἰπῆς πολὺ φυσικᾶ, »αὐτὸ μὲ εἶναι ἀδιάφορον.

»ΓΕΩΡΓ. Ποτὲ δὲν θὰ τὸ εἰπῶ αὐτό.»

ΑΝΑΣΤ. Ἄς ἰδοῦμεν, ἄς ὁμιλήσωμεν καθαρὰ. . . μήπως ὁ μικρὸς ἐκεῖνος ἀντικόμης σὲ βάλλει σκάνδαλα;

ΓΕΩΡΓ. Ὁ ἀντικόμης! . . δὲν ἐννοῶ τί θέλεις νὰ εἰπῆς!

ΑΝΑΣΤ. Τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο παληκάρη, τὸ ὅποιον ἐρωτεύεται τὴν γυναῖκά σου καὶ τὴν παρακολουθεῖ παντοῦ.

ΓΕΩΡΓ. Θὰ τολμήσῃ ποτὲ κἀνεὶς. . .

ΑΝΑΣΤ. Ἐλα! ἠτύχασε. . . Δὲν εἶπα ὅτι ἡ σύζυγός σου τοῦ δίδει θάβρος.

ΓΕΩΡΓ. Μόνον ἡ ιδέα! . . .

ΑΝΑΣΤ. Ἄ! ἐσύ ἀστείζεσαι* φαντάζεσαι ὅτι θὰ νυμφευθῇς μίαν ἀπὸ τὰς ὠραιότερας γυναῖκας τῶν Ἀθηναίων διὰ σὲ καὶ μόνον διὰ σὲ, καὶ ὅτι εἰς κἀνένα δὲν θὰ ᾔηται συγχωρημένον νὰ τὴν παρατηρήσῃ. »Ἄ! »ἔχεις λοιπὸν τὴν ιδέα, ὅτι σὺ μόνος θὰ ἔχῃς τὴν νύμφη σου! οὔτε περισσώτερον οὔτε ὀλιγώτερον! »Καὶ μὲ ποῖον δικαίωμα λοιπὸν, διὰ νὰ ἔχωμεν κἀμὸν ῥώτῃμα; Ποῖος εἶσαι διὰ ἰδιοποιήσῃς τὸ τετραπῶδες αὐτὸ προνόμιον;

»ΓΕΩΡΓ. Διάβολε! εἶμαι ὁ σύζυγός της!

»ΑΝΑΣΤ. Ἄ! ἰδοὺ, μᾶς ἔρριξες ἕνα λόγον! εἶσαι »σύζυγός της! Τί σημαίνει τοῦτο, τί σημαίνει; Μή »πως καὶ ἐγὼ δὲν εἶμαι σύζυγος τῆς συζύγου μου... »Ἐ! μήπως νομίζεις ὅτι ἔχω ἀξιώσεις, ἐγὼ; Ἐξέ- »λεξες τὴν σύζυγόν σου διὰ τὴν καλλονὴν της, πρέ- »πει λοιπὸν νὰ συγχωρῆς καὶ νὰ τὴν θαυμάζουν!»

ΓΕΩΡΓ. Δὲν ἐμποδίζω νὰ τὴν θαυμάζουν, ἐμπο- »ποδίζω μόνον ἐκείνους οἱ ὅποιοι τὴν θαυμάζουν μὲ »τρόπον αὐθάδη* ἀλλ' ἡ προφύλαξις δὲν εἶναι δύσκο- »λος, ἡ Μαρία δὲν εἶναι διόλου φιλάρεσκος.

ΑΝΑΣΤ. Τόσον χειρότερα! αἱ φιλάρεσκοι εἶναι ἀπὸ ὅλας τὰς γυναῖκας ἐκαίται αἱ ὅποιαί τρέχουν τὸν ὀλιγώτερον κίνδυνον* ἡ φιλαρέσκεια εἶναι νόμισμα, εἶναι τὸ νόμισμα τοῦ ἔρωτος* λοιπὸν ὅταν αἱ γυναῖκες δὲν ἔχουσι νόμισμα. . .

ΓΕΩΡΓ. Ἐκτός τούτου, αὐτὴ μὲ ἀγαποῦσε. . . μὲ ἀγαπᾷ! . .

ΑΝΑΣΤ. Ναί! καὶ εὐλικρινῶς, τοῦτο πάντοτε μὲ εἰπέληξε.

ΓΕΩΡΓ. Διὰ τί;

«ΑΝΑΣΤ. Ἰσα ἴσα διὰ τὸν λόγον τὸν ὅποιον μὲ βεβίβιδες πρὸ ὀλίγου.» Διότι εἶσαι σύζυγός της.

ΓΕΩΡΓ. Ἐ! ἐγὼ τὴν ἀγαπῶ πολὺ, ἀν καὶ ἦναι σύζυγός μου. . .

ΑΝΑΣΤ. ὦ! πόσον τοῦτο διαφέρει! μία γυναῖκα, καὶ ὑπανδρευμένη ὅταν ἦναι, εἶναι πάντοτε γυναῖκα, ἐνῶ εἰς ἀνὴρ νυμφευμένος δὲν εἶναι πλέον ἀνὴρ, εἶναι σύζυγος, ὅπλαδὴ βλάξ.

ΓΕΩΡΓ. Ἀλλά. . .

ΑΝΑΣΤ. Δὲν ἔχεις λόγον νὰ μὲ κατηγορήσης, εἴπα τὴν ἀλήθειαν. . . Ὅσον αἱ γυναῖκες εἶναι ὠραῖαι, μικρῶσμοι, φιλάρεστοι, τόσον οἱ σύζυγοι εἶναι ἀγροῖκοι καὶ ἀσχημοί.

ΓΕΩΡΓ. Ὅχι ὄλοι. . . ἴσως ἐσὺ εἶται.

ΑΝΑΣΤ. Ἐγὼ εἶμαι πολὺ ἀσχημος, ἴσως ὅχι ὅπως εἶμαι τώρα, ἀλλ' ὅταν δὲν εἶμαι καλὰ συγυρισμένος εἶμαι πολὺ ἀσχημος. . . ὦ! δικαιοῦν εἰς τοῦτο τὴν γυναῖκά μου. . . μὲ τὸν νυκτερινὸν σκουῦρον εἶμαι φρικώδης! «Καὶ ἐπειτα κακῶς ἐνδύομεθα, κακῶς κτενίζόμεθα, καὶ εἰμεθα πάντοτε ἀκάθαρτοι, τί διάβολον, τὸ γνωρίζω πολὺ καλὰ, δὲν ρέχομεν κάμμιναν ἀπὸ τὰς χάριτας αὐτὰς τῶν συζύγων μας. Δι' ὅλης τῆς ἡμέρας αἱ σύζυγοί μας πλύθουσι τὰ ὠραῖα τῶν δάκτυλα μὲ σαπῶνια εὐωδιῶν» τὰ ἐνῶ ἡμεῖς οἱ ἀνδρες, μόλις κατορθόνομεν νὰ σκουπίσωμεν τὰς χονδροειδεῖς χεῖράς μας, καὶ ὡς εἰς τούτου εἰμεθα πάντοτε ἀκάθαρτοι.

«ΓΕΩΡΓ. Ἄ!

»ΑΝΑΣΤ. Αἱ ἐδικαί μας εἶναι ἀκάθαρτοι, παρατήρησε ἐντούτοις τὰς ἐπλυνα πολὺ καλὰ σήμερον τὸ πρῶτ', καὶ ἐν τούτοις, βλέπεις, ζῶον, θέλεις νὰ σὲ πλατρεύουν μὲ χεῖρας καθὼς αὐτάς; ποτὲ μὴν τὸ πιστεύσης!»

ΓΕΩΡΓ. Λοιπὸν, ἔχεις δίκαιον, ὁ σύζυγος εἶναι ὄν ἀπαγορευτικόν, ὄχληρόν, μισητόν' παραδέχομαι ὅλα αὐτά· καὶ σὺ ἰδίως, εἶσαι πλείονον παντὸς ἄλλου σωστὸν ὄν' εἶσαι εὐχαριστημένος;

ΑΝΑΣΤ. (Γελῶν.) Ναί.

ΓΕΩΡΓ. Ἀλλ' ἐγὼ, Ἀναστάσιε, δὲν εἶμαι σύζυγος δι' αὐτήν. . . καὶ δὲν ὑπῆρξα ποτὲ σύζυγος. . . εἶμαι ἐραστής, καὶ ἐραστής ἐμπικθῆς. — Ποτὲ αὐτὴ δὲν μὲ εἶδε σκυθρωπὸν, οὔτε ἀσθενῆ, οὔτε ἀπεριποίητον. . . οὔτε σύζυγον, τελευταῖον! καὶ τοῦτο συνέβη διότι πρὸ τεσσαρῶν ἐτῶν, ποτὲ, ποτὲ οὔτε μίαν μόνον ἡμέραν, δὲν ὑπῆρξα δι' αὐτὴν σύζυγος, ὥστε καὶ ἐγὼ δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ μὲ μεταχειρισθῆ αὐτὴ ὡς σύζυγον. . . Ἐνοεῖς;

ΑΝΑΣΤ. (Ἐγειρόμενος.) Ναί. . . καὶ μάλιστα αὐτὸ τὸ ὅποιον μὲ λέγεις τώρα μὲ προξενεῖ μεγάλην εὐχαρίστησιν.

ΓΕΩΡΓ. Διὰ τί; . . .

ΑΝΑΣΤ. Διότι εἶχα ἐνίοτε τύψεις συνεδήσεως ὅτι ὑπῆρξα ἀμέριμος καὶ ἀγροῖκος πρὸς τὴν σύζυγόν μου. . . ἀλλὰ τώρα ὅπου ἀνακαλύπτω ὅτι, ὅταν ἦναι κἀνείς γλυκὺς καὶ ἥπιος, συμβαίνει πάντοτε τὸ αὐτὸ, τοῦτο μὲ καθυπαχάζει, τοῦτο μὲ παρηγορεῖ καθολοκληρίαν, καὶ μάλιστα προτιμῶ τὴν θέσιν μου παρὰ τὴν ἐδικήν σου. . . ἐγὼ, δὲν ἠπατήθην.

ΓΕΩΡΓ. (Ἐγειρόμενος.) Ἀλλὰ οὔτε ἐγὼ δὲν ἠπατήθην, οὔτε καὶ σὺ ἢ σύζυγός σου εἶναι πολὺ ἐντιμος, διὰ τί νὰ τὴν ὑποπτεύσῃ;

ΑΝΑΣΤ. Ἐτσι! καλὰ! ὅσον διὰ τοῦτο εἶμαι τυφλός. . . θὰ σὲ εἰπῶ καὶ ἐγὼ εἰπέ διὰ τὸν ἑαυτὸν σου! τί διάβολον!

ΓΕΩΡΓ. Ἐάν σὲ κολακεύῃ τοῦτο, πιστεῦε ὅτι ἡ γυναικὰ σου σὲ ἀπατᾷ, ἀλλὰ μὴ μὲ ἀναγκάζῃς καὶ ἐμὲ νὰ μιμηθῶ τὰς φιλοσοφικὰς σου ἀρετάς.

ΑΝΑΣΤ. Τοῦτο τὸ παραδέχομαι. . . ὦ! αἱ πρῶται στιγμαὶ εἶναι σκληραὶ, ἀλλὰ θὰ συνειθίσῃς εἰς τοῦτο, καὶ θὰ ἰδῆς μετ' οὐ πολὺ ὅτι ἡ κατάστασις αὐτὴ τῆς σεβαστῆς ἀπάτης δὲν στερεῖται γλυκύτητος καὶ ὠφελειῶν. Αἱ ἀγαπαταὶ αὗται αἱ ἀπιστοί, πόσον γίνονται ἀξιογάπηται καὶ φιλόφρονες, ἀμα σὲ προσβάλλωσι! μὲ πύσας νέας πάντοτε περιποιήσεις προσπαθοῦσι νὰ ἐπανορθώσωσι τὸ μυστικὸν ἀδικον τὸ ὅποιον σὲ ἔκαμαν. Ὅπόση φαινομένη μετάνοια, ὅπόση μυστηριώδης καὶ πλήρης θεληγῆτρων ἐξιλέωσις! . . . Πόσον σπουδάζουσι τὰς ἀρεσκείας σου, τὰς μανίας σου, τὰς ἰδιοτροπίας σου! . . . Πόσον εὐκόλα ἐνθυμῶνται ὅλα τὰ φηγητὰ τὰ ὅποια σὲ ἀρέσσουν! . . . Παρατήρησε αὐτό; θὰ ἰδῆς ἀργότερα. . . Ἀμα ἀρχίσουν νὰ σὲ προδίδουν, τὸ γεῦμα γίνεται καλλίτερον, ἢ ὑπηρεσία τελειοποιεῖται. . . . διότι εἶναι τοῦτο πρᾶγμα ἀξίον παρατηρήσεως. . . δὲν τρώγει τις καλλίτερα παρὰ εἰς τὴν οἰκίαν τῶν συζύγων οἴτινες. . . ἀνταμοῖβονται.

ΓΕΩΡΓ. (Ἐξερεθισθεὶς.) Ἀναστάσιε, καταγράσαι!

ΑΝΑΣΤ. Πρὸ ἐνός ἔτους, εἰς τὴν οἰκίαν μου, τὸ φηγητὸν εἶναι λαμπρόν. . . καὶ πόσον ὅλα τὰ πράγματα εὐρίσκονται εἰς τάξιν, πόσον ἡ οἰκία διατηρεῖται ὠραῖα! . . . οὔτε ἕνας λεκλῆς, οὔτε ἕνα κουκί σκόνι. (Παρατηρεῖ μίαν ἔδραν.) Ἴδου, παραδείγματος χάριν, εἰς τὴν οἰκίαν μου δὲν θὰ παρατηρήσης ἕνα πανὶ ἴζυλωμένον καθὼς αὐτό. . . . Καὶ εἰξεύρεις, αὐτὸ μὲ κάμνει νὰ ὑποθέσω ὅτι ἡ σύζυγός σου εἶναι ἀκόμη ἀθῶα. Ἐάν ἦτον ἐνοχος, θὰ ἐπροσπαθοῦσε ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερα νὰ διορθώσῃ τοῦτο. . . Φίλε μου, ἐφ' ὅσον θὰ βλέπῃς τὴν μηχανὴν αὐτήν, ἔλπιζε. . . ὁ μικρὸς μικρὸς ἀντικόμης θὰ χάσῃ ταῖς ματιαῖς τοῦ!

ΓΕΩΡΓ. (*Ἐξερθεῖσθεῖς*). Ἀκόμη αὐτός; ἔμπού-
φος. . . δὲν τὸν γνωρίζω.

ΑΝΑΣΤ. Αὐτὸς σὲ γνωρίζει καλά· διότι ἅμα χθὲς
εἰς τὸ θέατρον ἐπέστρεψες εἰς τὸ θεαμεῖόν σου, αὐτὸς
ἔγινεν ἄφροντος ἀπὸ τὸ ἐδικόν του.

ΓΕΩΡΓ. (*Ἀγίσχυρος*). Πῶς! ἦτο λοιπὸν ἐκεῖνος ὁ
μικρὸς καὶ ξανθὸς ὁ ὁποῖος ἦτο χθὲς ἀπέναντί μας; . .

ΑΝΑΣΤ. Ἄ! τὸν παρατήρησε! . . καλά λοιπὸν. . .
Ἄρχιζεις βλέπω νὰ ἐννοῆς. . . φρατίζεσαι!

ΓΕΩΡΓ. (*Καθ' ἑαυτὸν*). Ὁ ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον
εἶδα ὠμοίαζε. . . ὦ! ναί!

ΑΝΑΣΤ. Εἶναι ὄρκιος, ἔχει ὄρκιον σῶμα, καὶ ἔ-
πειτα εἶναι τοῦ συρμαῦ. . . αὐτὸ τὸ ὅποιον ἀρέσκει
εἰς τὰς γυναῖκας. . .

ΓΕΩΡΓ. Ἀναστάσιε, μὲ ἀπελπίζεις. . .

ΑΝΑΣΤ. Τί θέλεις; . . ἐγὼ εἶμαι φιλόσοφος. . .

ΓΕΩΡΓ. (*Μαριώδης*). Δὲν εἶσαι φιλόσοφος, εἶσαι
δῆμιος! . .

ΑΝΑΣΤ. Ἐ! ἀλλὰ, τοῦτο εἶναι σπουδαῖον ἔγωγ
ἐχοράτευαν. . . Εἰξεύρεις λοιπὸν τίποτε;

ΓΕΩΡΓ. Τίποτε! ἀλλὰ φύγε ἀπὸ ἐδῶ! . .

ΑΝΑΣΤ. Φίλε μου. . . μὲ προξενεῖ λύπη.

ΓΕΩΡΓ. (*Ἀπειλῶν*). ὦ! σὲ θερμοπαρακαλῶ, μὴ
μὲ οἰκτεῖρης!

ΑΝΑΣΤ. Καλῶς, ἠτύχασε, ἀναχωρῶ. . . (*Καθ' ἑ-
αυτὸν*). Ἄς προσπαθήσωμεν νὰ μάθωμεν ποῦ εἶναι
αὐτὸς ὁ ἀντικόμης. . . Ὁ κακόμοιρος ὁ ἐξάδελφός
μου, εἶναι παράδοξον πρᾶγμα, ὅταν τὸν βλέπω δυσ-
τυχῆ, αὐτὸ μὲ πειράζει περισσότερο. . . Ἐὶ ἠθικο-
λόγοι, ἐξηγήσατέ μου λοιπὸν τοῦτο;

ΓΕΩΡΓ. (*Καθ' ἑαυτὸν*). Ναί, ἦτον ἀντικρὺ μας. . .

ΑΝΑΣΤ. Ποῦ ἄρά γε ἄρισσα τὸ καπέλλον μου;
(*Εἰσέρχεται εἰς τὴν αἴθουσαν*).

ΓΕΩΡΓ. (*Μόνος*). Ἡ σύζυγός μου δὲν ἐπέστρε-
ψεν. . . ποῦ εἶναι ἄρά γε; . . Ἄ! αὐτὸς ὁ ἀντι-
κόμης! θὰ τὸν φανεύσω! . . Καὶ νὰ μὴν εἰξεύρω
τὸ ὄνομά του!

ΑΝΑΣΤ. (*Ἐπατερχόμενος*). Ὑγίαινε, ἐξάδελφε,
ἄς λησμονήσωμεν ὅσα εἶπαμεν. . . Μπᾶ! τί εἶναι
αὐτὸ τὸ καπέλλον; (*Ὁ πῖλος Μιὰρ μικρὸς ὢν ἱ-
σταται ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς κεφαλῆς του*).

ΓΕΩΡΓ. (*Καθ' ἑαυτὸν*). Τὸ καπέλλον τὸ ὅποιον! . .
Κάποιοι εἶναι κρυμμένοι μέσα εἰς τὴν αἴθουσαν! . .
ὦ! . . .

ΑΝΑΣΤ. (*Φωνάζων*). Σταῦρε! τὸ καπέλλον μου!

ΣΚΗΝΗ ΕΙΚΟΣΤΗ.

ΣΤΑΥΡΟΣ, ΓΕΩΡΓΙΟΣ, ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ.

ΣΤΑΥΡ. (*Ἐρχόμενος ἐκ τοῦ βάθους*). ὦ! κύ-
ριε; . . . (*Σταματᾷ τὸν Ἀναστάσιον, ὅστις θέλει*

νὰ εἰσιέλθῃ εἰς τὴν αἴθουσαν). Ὁ Γεώργιος τοῦς
παρατηρεῖ).

ΑΝΑΣΤ. (*Εἰς τὸ βάθος, παρατηρῶν*). Τὸ κα-
πέλλον αὐτὸ ἀνησυχεῖ τὸν Γεώργιον.

ΣΤΑΥΡ. (*Ἐπατερχόμενος, δίδει εἰς τὸν Ἀνα-
στάσιον τὸν πῖλόν του*). Ἴδου, κύριε.

ΑΝΑΣΤ. ὦ! αὐτὸς ὁ ἀντικόμης! θὰ τὸν εὔρω.
(*Ἐξέρχεται*).

ΣΚΗΝΗ ΕΙΚΟΣΤΗ ΠΡΩΤΗ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ, ΣΤΑΥΡΟΣ.

ΓΕΩΡΓ. (*Ἐξω φρενῶν, ὄρμηξ εἰς τὴν αἴθουσαν*).

ΣΤΑΥΡ. (*Ἀρπάζων τὸν πῖλον καὶ ρίπτων ἐν-
τὸς τῆς σκευοθήκης, πρὸς τὰ δεξιὰ παρακολουθεῖ
διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὸν Γεώργιον*). Καταραμένον
καπέλλο! . . Παρατηρεῖ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη εἰς τὴν
αἴθουσαν. . . Ἴδου ἐφθασε πλησίον εἰς τὴν κάμινον. . .
Παρατηρεῖ ὅτι τὸ ὠρολόγιον. . . Τὸ ζητεῖ. . . ἔχα-
θηκα! . . .

ΓΕΩΡΓ. (*Ἐπατερχόμενος*). Αὐτὸς, δὲν εἶναι ἔ-
κει. . . Ἀλλὰ αὐτῆ. . . ποῦ εἶναι ἄρά γε;

ΣΤΑΥΡ. ὦ! κιτρινίζω. . . . θὰ παρατηρήσῃ ὅτι
ἐκιτρίνισα.

ΓΕΩΡΓ. (*Ἀρπάζων τὸν Σταῦρον ἐκ τοῦ λαί-
μου καὶ σύρων πρὸ τῆς σκητῆς*). Κακόμοιρε! Τὸ
εἰξεύρεις ποῦ εἶναι!

ΣΤΑΥΡ. ὦ! κύριε! σὲ παρακαλῶ, ἔσο συγκατα-
βατικός!

ΓΕΩΡΓ. Ἐγὼ, συγκαταβατικός, ἄθλιε! . . . Πί-
στεύεις λοιπὸν ὅτι εἰμπορῶ νὰ συγχωρήσω. . . θὰ
σὲ τιμωρήσω, φύγε. . . Ἀλλὰ πρὸ πάντων θέλω
νὰ μάθω ποῦ εἶναι. . .

ΣΤΑΥΡ. Ἐάν δὲν θέλετε νὰ μὲ συγχωρήσετε! . .
Ἄ! τί ἀτυχία! νὰ λάβω τόσας προφυλάξεις καὶ
πάλιν νὰ ἀνακαλυφθῶ. . .

ΓΕΩΡΓ. (*Κρατῶν πάντοτε τὸν Σταῦρον*). Ἄ!
τὸ ὁμολογεῖς τέλος πάντων, κακότυχε!

ΣΤΑΥΡ. Ναί, κύριε, πρέπει καὶ καλά νὰ τὸ ὁμο-
λογήσω, ἀφοῦ εἰξεύρετε. . .

ΓΕΩΡΓ. Λοιπὸν, εἰπέ μου ὅλα. . . ποῦ εἶναι;

ΣΤΑΥΡ. Κύριε, εἶναι. . . Θεέ μου, ποῦ τό. . .

ΓΕΩΡΓ. (*Πλήρης ὀργῆς, κλονίζων αὐτόν*). Ποῦ
εἶναι λοιπὸν;

ΣΤΑΥΡ. (*Πίπτων εἰς τὰ γόνατα*). Εἶναι. . .
εἰς τὸ σπῆτι τοῦ. . .

ΓΕΩΡΓ. Εἰς τὸ σπῆτι τοῦ! Ἐνασιπέ το ἄλλο
μῖα φορά!

ΣΤΑΥΡ. Δὲν τολμῶ. . .

ΓΕΩΡΓ. (*Πίπτων καὶ καθήμενος ἐπὶ τινος ἐ-
δρας*). Εἰς τὸ σπῆτι τοῦ!

ΣΤΑΥΡ. Ναί, κύριε, πρὸ μιᾶς ὥρας, ἀφόστου ἢλ-

θατε ἀπ' ἐξω· ἀλλὰ εἶπε πῶς δὲν θὰ τὸ κρατήσῃ καρὰ τρεῖς ἡμέρας.

ΓΕΩΡΓ. Εἰς τὸ σπῆτι του!

ΣΤΑΥΡ. Μὲ τὸ ὑπεσχέθη μάλιστα, τρεῖς ἡμέρας τὸ περισσότερο. Ἐνθὺν θέλετε, Κύριε, νὰ τὸ κρατήσῃ, θὰ ὑπάγω ὀγλήγορα νὰ τὸ ζητήσω πρὶν ἤ. . . Δὲν ἀκούει. . . ὅταν ἦναι θυμωμένος, τελείωσε πλέον, δὲν ἀκούει πλέον τίποτε. . . (Ἐγείρεται).

ΓΕΩΡΓ. (Ἐν ἀπελιπίδιᾳ, καθ' ἑαυτόν). Λοιπὸν εἶναι ἀλήθεια, ἀλήθεια. . . Ὡ! τώρα αἰσθάνομαι καλὰ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον δὲν ἐπίστευον. . . ὅτι ἔχασα τὴν τιμὴν μου, τὴν ζωὴν μου, τὴν εὐτυχίαν μου. . . Ὡ! αὐτὸ εἶναι φρικῶδες, τόσον τὴν ἡγάπων.

ΣΤΑΥΡ. Ἄ! ἡ Κυρία! (Διευθετεῖ τὴν τράπεζαν).

ΓΕΩΡΓ. (Ἐγείρομενος μετὰ βίας καὶ μεταβαίτων πρὸς δεξιὰ). Νά την!

ΣΚΗΝΗ ΕΙΚΟΣΤΗΔΕΥΤΕΡΑ.

ΜΑΡΙΑ, ἐρχομένη ἐκ τοῦ βάθους, ΣΤΑΥΡΟΣ, ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

ΜΑΡ. (Κρατοῦσα χαρτίον ἀνὰ χεῖρας.) Ἡ Εὐφροσύνη δὲν εἶναι ἐδῶ;

ΓΕΩΡΓ. (Καθ' ἑαυτόν.) Ἐπιστρέφει, νομίζει ὅτι θὰ με ἀπατήσῃ ἀκόμη ὦ! ἄμα τὴν ἰδῶ αἰσθάνομαι.

ΣΤΑΥΡ. (Ποιῶν σημεῖον εἰς τὴν Μαρίαν.) Ἡ κυρία Εὐφροσύνη εἶναι εἰς τὸ δωμάτιόν της. . . ὦ! κυρία.

ΜΑΡ. Τί ἔχει λοιπὸν;

ΣΤΑΥΡ. (Χθαμαλῆ τῆ φωνῇ πρὸς τὴν Μαρίαν.) Εἶναι μανιώδης· μὴν τὸν ἐρεθίζετε, κυρία. (Δαμβάγει τὸ φαγητόν ἐκ τοῦ βάθους καὶ ἐπανέρχεται.)

ΜΑΡ. Αὐτό; τί τρέλλα! (Πρὸς τὸν Γεώργιον.) Ἡ λοιπὸν, καὶ ἡ δίκη σου τί γίνεται; . .

ΓΕΩΡΓ. (Στενοχωρούμενος.) Τὴν ἀνέβαλον διὰ ἄκτῶ ἡμέρας. . . Εὐγῆκατε ἐξω σήμερον τὸ πρῶτ; Μὲ εἶχατε εἰπεῖ ὅτι δὲν εἶχετε σκοπὸν νὰ εὐγῆτε ἐξω. . .

ΜΑΡ. (Νυστάζουσα.) Σεῖς; διὰ τί αὐτὸ τὸ σεῖς; ἐδῶ δὲν εἶναι κἀνεὶς.

ΓΕΩΡΓ. Διὰ νὰ γελάσωμεν. . . (Καθ' ἑαυτόν.) Ἡ φωνὴ της μὲ καθουσιάζει χωρὶς νὰ τὸ θέλω. . . τί ὠραιότης. . . ὦ! εἶναι ἀδύνατον! . .

ΜΑΡ. Ἐγὼ ὄντι, δὲν ἐσκόπευα νὰ εὐγῶ ἐξω, ἀλλὰ ἡ Εὐφροσύνη μὲ παρεκάλεσε νὰ ὑπάγω νὰ διαλέξω κορδέλλας. (Ἀνοίγει τὸ χαρτίον καὶ δεῖκνύει τὰς κορδέλλας.)

ΓΕΩΡΓ. (Καθ' ἑαυτόν.) Ἄ! ὁ Ἄναστάσιος εἶχε δίκαιον. . . (Ἐψηλῆ τῆ φωνῇ, καθουσιάζων.) Εἶναι πολὺ ὠραία. . . καὶ ἕκαμες τρεῖς ὥρας διὰ νὰ τὰς διαλέξῃς. . .

ΜΑΡ. Ὡ! δὲν ἕκαμα μόνον αὐτό· ὑπῆγα εἰς τὴν ἐξαδέλφην μου· διὰ τὸ φόρεμα τὸ ὅποιον μοῦ ἔδωκες.

ΓΕΩΡΓ. Πρέπει νὰ τὸ φορέσῃς εὐθὺς αὐτὸ τὸ φόρεμα.

ΜΑΡ. Ναι, αὐτὸ σκοπεύω νὰ κάμω. . . (Μὲ γλυκὴν τρόπον.) Ἐθύμως μὰζύ μου διότι ἀργοπόρησα. . .

ΓΕΩΡΓ. Ὡ! δὲν ἀργοπόρησες. . .

ΜΑΡ. Δὲν λέγεις τὴν ἀλήθειαν, ἐθύμως ἐναντίον μου, ἀλλ' ἐγὼ δὲν φοβοῦμαι, θὰ κάμω ὀγλήγορα καὶ θὰ με συγχωρήσῃς. . . (Τὸν ἀσπάζεται.)

ΓΕΩΡΓ. (Καθ' ἑαυτόν.) Τί ὠραία στάσις!

ΜΑΡ. Τί ἔχει λοιπὸν; . . θὰ τὸ μάθω ἀπὸ τὸν Σταύρον. (Πρὸς τὸν Σταύρον, εἰσέρχομένη εἰς τὸ δωμάτιόν της.) Σταύρε, ἔλα νὰ ἀνοίξῃς τὰ παράθυρα τοῦ δωματίου μου. (Ὁ Σταύρος σπεύδει νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ, ὁ Γεώργιος τρέχει, ἀρπάζει τὸν Σταύρον, καθ' ἣν στιγμὴν μέλλει ὁδοὺ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιον της Μαρίας, καὶ τὸν στροβιλλίζει πρὸς ἄριστερά.)

ΣΚΗΝΗ ΕΙΚΟΣΤΗΤΡΙΤΗ.

ΣΤΑΥΡΟΣ, ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Ὅχι, ἄθλιε, δὲν θὰ τὴν ἀκολουθήσῃς! . . Στάσου; σὲ τὸ διατάττω! (Καθ' ἑαυτόν.) Τοῦ ὠμίλουσε μὲ χαμηλὴν φωνὴν. — Ὡ! αὐτὸ μὲ τρελλαίνει! . . νὰ ἔχῃ αὐτὸ τὸ ζῶον εἰς τὴν ἐμπιστοσύνην της. . . νὰ συνεννοῆται διὰ τὴν προδοσίαν μὲ αὐτὸν τὸν βλάκα. . . πολὺ ἐξευτελιζέται! ὦ! δὲν εἶμφορῶ πλέον νὰ τὸν βλέπω αὐτὸν τὸν μπουφον.

ΣΤΑΥΡ. Ἀλλὰ, κύριε, ἡ κυρία μὲ θέλει.

ΓΕΩΡΓ. Δὲν σὲ ἔχω πλέον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου· νὰ φύγῃς τώρα εὐθὺς ἀπὸ ἐδῶ· δὲν θέλω πλέον νὰ μείνῃς εἰς τὸ σπῆτι μου οὔτε μίαν στιγμὴν. (Τῷ ρίπτει τὸ βαλάντιόν του.) Ἰδοῦ, πληρώσου καὶ ξεκουμπίσου!

ΣΤΑΥΡ. (Μεθ' ὑψηλοφροσύνης.) Τίποτε δὲν θέλω, κύριε. Κράτησε ἀποζημίωσιν διὰ τὴν ζημίαν ὀποῦ σοῦ ἕκαμα.

ΓΕΩΡΓ. (Ἀρπάζων ἔδραν.) Ἄθλιε!

ΣΤΑΥΡ. Σκότωσέ με! θὰ μὲ εὐχαριστήσῃς. . . ἀλλὰ πρὶν. . .

ΓΕΩΡΓ. (Βαδίζων κατὰ τοῦ Σταύρου.) Σιώπα, ἦ. . .

ΣΤΑΥΡ. (Κρυπτόμενος ὀπισθεν τῆς τραπέζης.) Ὅχι, δὲν θὰ σιωπήσω, δὲν θέλω νὰ σιωπήσω. . . δὲν ἔχετε πλέον τὸ δικαίωμα νὰ μὲ διατάττετε· μὲ ἐδιώξατε, μὲ ἀπεδώκατε τὴν ἀξίαν μου. . . Τώρα λοιπὸν εἶμαι κύριος τοῦ ἑαυτοῦ μου, καὶ θὰ τὰ εἶπω ὅλα. . . Ἐχασα τὴν θέσιν μου, εἶμαι δυστυχῆς καθ' ὀλοκληρίαν, τί ἄλλο θὰ χάσω πλέον; Δὲν εἶμφορῶ

ρείτε νὰ μὲ κάμντε ἄλλο περισσότερο. . . . Λοιπὸν, σὰς περιφρονῶ Νὰ σὰς σεβασθῶ; διὰ τί νὰ τὸ κάμω; σὰς ἐσεβάσθην, καὶ ὁ Θεὸς τὸ γνωρίζει. (*Δαμβάνει τὸν πῖλον ἐκ τῆς σκευοθήκης.*) Τὸ καπέλον αὐτὸ, αὐτὸ τὸ καταραμένον καπέλο σὰς τὸ ἐκρυπτα διὰ νὰ μὴν εἰμπορῆτε νὰ διττάζητε διὰ τίποτε. . . . Λοιπὸν, ἰδοὺ το, σὰς τὸ δεικνύω, ἰδοὺ το, καὶ σὰς τὸ λέγω, θὰ τὸ ὑπάγω εἰς τὸ σπητί του, διότι εἶναι τὸ ἐδικόν του· τοῦ τὸ ἐπῆρα κρυφὰ καὶ τοῦ ἐδάχνεισα τὸ ἐδικόν μου.

ΓΕΩΡΓ. (*Συλλαμβάνων αὐτὸν ἐκ τοῦ περιλαίμου.*) Ἐπὶ τέλους! . . . ποίου εἶναι αὐτὸ τὸ καπέλο;

ΣΤΑΥΡ. Σὺς τὸ εἶπα . . . ἐκείνου! . . .

ΓΕΩΡΓ. Ποίου ἐκείνου; . . . τοῦ ἀντικόμητος, . . .

ΣΤΑΥΡ. Ποῖον ἀντικόμητα; ᾶ, ᾶ, ᾶ, δὲν πρέπει νὰ ἐμπερδευθῶ δὲν εἶναι κάνεις ἀντικόμητος ἐκεῖ μέσα. . . .

ΓΕΩΡΓ. (*Ἀφίγων αὐτόν.*) Ἄλλὰ τότε. . .

ΣΤΑΥΡ. Ἀντικόμητος! . . . Μάπως ἔρχονται ἐδῶ ἀντικόμητες; μήπως οἱ ἀντικόμητες διορθῶσαν τὰ ρολόγια;

ΓΕΩΡΓ. Ἐσπασε τὸ ὠρολόγιόν μου!

ΣΤΑΥΡ. Μπᾶ! δὲν τὸ εἴξυρες;

ΓΕΩΡΓ. (*Σκεπτόμενος.*) Ναι, ναι, σὺ τὴ ἔσπασες!

ΣΤΑΥΡ. Διάβολε! καὶ ποῖον λοιπὸν ἐνόμιζες;

ΓΕΩΡΓ. Καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἐκρυπτες μὲ τόσῃ τέχνῃ ἦτον ὁ ὠρολογοποιός;

ΣΤΑΥΡ. Ὁ Κύριος Δίκκερτ, ὁ ὁποῖος ἐπῆρε τὸ ὠρολόγιον. Σὺς τὸ εἶπα, ὅτι τὸ ρολόγι εἶναι εἰς τὸ σπητί του.

ΓΕΩΡΓ. (*Κτυπῶν τὴν κεφαλὴν.*) Ζῶον!

ΣΤΑΥΡ. (*Πρὸς τὰ δεξιὰ.*) Δὲν ἔχετε πλέον τὸ δικαίωμα νὰ μὲ ὀνομάζετε ζῶον.

ΓΕΩΡΓ. (*Ἐμπροσθεν, πρὸς τὰ ἀριστερά.*) Πόσον μικρὸν πρᾶγμα εἰμπορεῖ νὰ φέρῃ τὴν ἀνακατοσοῦραν εἰς τὴν καλλιτέραν εὐτυχίαν! Πῶς εἰμποροῦσα νὰ πιστεύσω . . . ὦ! δὲν ἀξίζει νὰ ᾔναι κάνεις τόσον ζῶον. . . Ἄ!

ΣΤΑΥΡ. Ζῶον! δὲν ἔχετε πλέον τὸ δικαίωμα νὰ μὲ ὀνομάζετε ζῶον. Δὲν εἶμαι πλέον εἰς τὸ σπητί σας, δὲν εἶμαι πλέον ἐδικός σας, ἐτελειώσαμεν τοὺς λογαριασμούς μας. Μὲ χρεωστεῖτε διακοσίας δραχμὰς, τόσας ἐπλήρωσα διὰ τὴν ἐπιδιόρθωσιν τοῦ ρολοιοῦ, λοιπὸν ἐξωφλήσαμεν . . . δὲν μὲ χρεωστεῖτε τίποτε, δὲν σὰς χρεωστῶ οὔτε ἐγὼ τίποτε, λοιπὸν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σὰς χαιρετίσω, ὑγιαίνετε. (*Θέτει τὸν πῖλον τοῦ ὠρολογοποιοῦ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του· ὁ δὲ πῖλος, πολὺ μέγας ὢν, πίπτει ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν του.*)

ΓΕΩΡΓ. (*Κρατῶν αὐτὸν ἐκ τῶν χειρῶν.*) Μείνε λοιπὸν, παλιγκάρι μου, δὲν θέλω νὰ φύγῃς διὰ. . .

ΣΤΑΥΡ. Θέλω νὰ φύγω. . .

ΓΕΩΡΓ. Δὲν θέλω νὰ μὲ ἀφήσῃς διὰ τὴν λάγυν αὐτόν.

ΣΤΑΥΡ. Ὅχι, ὄχι, θέλω τὴν ἐλευθερίαν μου. . . ἀφήσατέ με λοιπὸν, διότι εἴσθε πολὺ θυμώδης· ἐχόρητασα πλέον τοὺς θυμούς σας!

ΓΕΩΡΓ. Ἐὰν μείνης, θὰ σοῦ διπλασιάσω τὰ δῶρα,

ΣΤΑΥΡ. (*Ἐκβάλλων τὸν πῖλον καὶ βίπτων αὐτὸν ὑπὸ τὴν τράπεζαν.*) Τί ἰδέα! διότι σὰς ἔσπασα τὸ ρολόγι σας;

ΓΕΩΡΓ. (*Γελῶν.*) ὦ! πόσῃν εὐχαρίστησιν μὲ ἐπροξένησες.

ΣΤΑΥΡ. Καὶ ἐγὼ νὰ σὰς κρύπτω αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν! (*Καθ' ἑαυτόν.*) Ἀδιάφορον, τίποτε ἀπὸ αὐτὰ δὲν ἐνοῶ. . . Αὐτὰ εἶναι φαντασίαις τοῦ κυρίου. . . ἀλλὰ αὐτὸ μοῦ κάμνει ἄνω κάτω τὴν ὑπερησῖαν!

ΣΚΗΝΗ ΕΙΚΟΣΤΗΤΕΤΑΡΤΗ.

ΣΤΑΥΡΟΣ, ΓΕΩΡΓΙΟΣ, ΜΑΡΙΑ, ΕΥΦΡΟΣΥΝΗ,
ἔπειτα ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ.

ΜΑΡ. (*Ἐρχομένη ἐκ τοῦ δωματίου της.*) Ἴδου λοιπὸν ἦλθα, δὲν ἀργοπόρησα πολὺ. Εἶναι ὠραῖον τὸ φόρεμά μου;

ΓΕΩΡΓ. (*Μετὰ τρυφερότητος.*) Ὠραιύτατον! Ἄ! ποτὲ δὲν σὲ εἶδα πλέον ὠραῖαν!

ΑΝΑΣΤ. (*Ἐισερχόμενος ἐκ τοῦ βάθους.*) Σταῦρε, παρατήρησε τί θέλει ὁ θυρωρῆς; λέγει ὅτι ἔκαμψ λάθος . . . σοῦ ἔδωκε μίαν ἐπιστολὴν ἢ ὁποῖα ἦτον διὰ τὴν κατοικοῦντα εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα. (*Ὁ Σταῦρος ἀναβαίνει.—Ὁ Ἀναστάσιος χαιρετᾷ τὴν Μαρίαν.*)

ΓΕΩΡΓ. (*Καθ' ἑαυτόν, ἀναγινώσκων τὴν ἐπιγραφὴν τῆς ἀγωνύμου ἐπιστολῆς.*) Πρὸς τὸν Κύριον Κουσκουρίδην, ἔμπορον οἴνων.—Δὲν ἦταν λοιπὸν δι' ἐμένα! Τί εὐτυχία ὁποῦ τὴν ἔλαβα. . . Εἶναι διὰ τὸ ἄνω πάτωμα. . . ἴσως εἶναι ἀληθές. (*Τῆν ἔφωρῆ, πρὸς τὸν Σταῦρον ἐπαρρηχόμενος.*) Τὴν ἐξεσπράγισα . . . ἦταν ἀσήμαντος ἐπιστολή . . . ἦτον ἐγκύκλιος.

ΑΝΑΣΤ. (*Χθαμαλῆ τῆ φωνῆ.*) Ὁ ἀντικόμητος ἀνεχώρησε, δὲν ἔχεις τίποτε νὰ φοβηθῆς.

ΓΕΩΡΓ. (*Μεθ' ἰλαρότητος καὶ λαμβάνων τὰς χεῖρας τῆς συζύγου του.*) Ἐ! δὲν ἐφοβοῦμαι τίποτε! εἶχα θυμώσει μὲ αὐτὸ τὸ ζῶον τὸ ὁποῖον ἔσπασε τὸ ὠρολόγιον!

ΑΝΑΣΤ. Τὸ ὠρολόγιον ἔσπασε! τί δυστυχία! Ἄ! (*Διευθύνεται μεθ' ὀρμῆς πρὸς τὸν Σταῦρον.*)

ΣΤΑΥΡ. Κύριε, δὲν ἀπέθανε τὸ ρολόγι σας, ἰδοὺ ὁ ἰατρός του ὁ ὁποῖος θὰ τὸ ἰατρεύσῃ.

ΣΚΗΝΗ ΕΙΚΟΣΤΗΠΕΜΠΤΗ.

ΟΙ ΑΥΤΟΙ, Ο ΠΡΟΛΟΓΟΠΟΙΟΣ.

Ο ΠΡΟΛΟΓΟΠ. (*Όπισθεν τῆς τραπέζης, πρὸς τὸ βᾶθος*). Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, ἄρῃσα ἐδῶ ἓνα καπέλλο.

ΣΤΑΥΡ. Κύριε, τὸ ἔβαλα κατὰ μέρος. (*Τῷ δίδει τὸν πῖλον ὃν ἔλαβεν ὑποκάτωθεν τῆς τραπέζης*).

ΑΝΑΣΤ. (*Καθ' ἑαυτὸν, παρατηρῶν τὸν Γεώργιον*). Μαντιύω! . . .

ΓΕΩΡΓ. Ἄ! κύριε, σὺ καὶ οἱ φίλοι σου, ἔχετε μίαν κακὴν συνήθειαν . . . πιστευσέ με, μὴν ἀφίνετε ποτὲ τὰ καπέλλα σας εἰς τὰς ἀντικάμαρας.

Ο ΠΡΟΛΟΓΟΠ. Διὰ τί;

ΓΕΩΡΓ. Διότι . . . διότι εἰμποροῦν νὰ σᾶς τὰ κλέψουν.

ΑΝΑΣΤ. (*Καθ' ἑαυτὸν*). Ἐχει δίκαιον . . . αὐτὸ μὲ κάμνει νὰ φρίττω . . . ὅταν συλλογίζουμαι ὅτι ὀλίγον ἔλειψε νὰ σκοτώσῃ ἓνα ἀντικόμητα . . . διότι εὔρεν εἰς τὸ σπῆτί του τὸ καπέλλο ἐνὸς ῥολογαῖ!